

A Szóvarázs és a www.boldogasszonyok.hu szerzőjétől.

„EGYMÁST SZOLGÁLVA SZABADDÁ VÁLUNK”

A fenti mondat Artúr király lovagjainak legendás, csiszolt márványasztalán volt olvasható. Az asztal kerekége azt jelképezte, hogy a körülötte ülők egyenrangúak. Ahogy mi emberek is azok vagyunk. Sajnos vannak köztünk akik többnek, vagy kevesebbnek hiszik magukat másoknál, és eszükbe sem jut, hogy éppen a hitükkel teremtenek meg helyzeteket, melyekben aztán szenvedésekkel élik napjaikat. Én azokkal értek egyet, akik szerint a világ, úgy ahogy van, jó. Mindennek van célja, és értelme, minden rejt ajándékot, ha hajlandók vagyunk megtalálni benne. Igaz vannak olyan helyzetek, amikben nehezebb megtalálni az áldást. Számomra ilyen a gyermekszegénység. Különösen, ha olyan jólelkű, egymást szerető embereket érint, mint Kolompárék. Azért írtam a „meséskönyvet”, mert abban bízok, hogy segíthet néhány embernek meglátni a saját értékét. Őszintén hiszem, a hozzáállásunk megváltoztatásával, az életünk is változtatható. Remélem olyan sok örömet talál a „meséskönyvben” a kedves olvasó, amennyit nekem, és segítő csapatomnak okozott.

3 000 Ft

SZÓVARÁZS KOLOMPÁRÉKNÁL

— Meséskönyv egy szegényként is gazdag családról —

BÓLI ANNA

Bói Anna
SZÓVARÁZS KOLOMPÁRÉKNÁL
„Egymást szolgálva szabaddá válunk.”

A mese szereplőinek neve:		családi helyzete	neme	kora
1.	Kolompár Kálmán	apa	férfi	33
2.	Kolompár Kálmánné, Karolina	anya	nő	31
3.	Kolompár Klaudia	gyerek	lány	14
4.	Kolompár Kevin	gyerek	fiú	13
5.	Kolompár Krisztofer	gyerek	fiú	11
6.	Kolompár Kira	gyerek	lány	10
7.	Kolompár Kasszandra	gyerek	lány	9
8.	Kolompár Kelli	gyerek	lány	7
9.	Kolompár Kolos	gyerek	fiú	6
10.	Kolompár Klementina	gyerek	lány	4
11.	Kolompár Kamillo	gyerek	fiú	2
12.	Kolompár Klarisz	gyerek	lány	1

A könyv vásárlója a nyugta számának igazolása, neve és elektronikus elérésének megadása mellett ajándékba kapja a Szóvarázs című könyv epub változatát.

* Artúr király és lovagjainak kerekasztal felirata

Bói Anna

**SZÓVARÁZS
KOLOMPÁRÉKNÁL**

„Egymást szolgálva szabaddá válunk.”

POSTMASTER 2010 KFT.
Berettyóújfalu, 2015

© Minden jog fenntartva.

A könyv – a szerző írásos jóváhagyása nélkül – sem egészében, sem részleteiben nem sokszorosítható vagy közölhető, semmilyen formában és értelemben, elektronikus vagy mechanikus módon, beleértve a nyilvános előadást vagy tanfolyamot, a hangoskönyvet, bármilyen internetes közlést, a fénymásolást, a rögzítést vagy az információrögzítés bármely formáját.

Lektorálta: Pukoli Lászlóné és kedves családja

Korrektor: Czele Júlia

Borítóterv: Szoboszlai Zsuzsa

Illusztráció/rajzok: Balogh Adrienn

Fotó: Balogh Orsi

ISBN 978-963-12-4184-6

Kiadja a Postmaster 2010 Kft.

Honlap: www.boldogasszonyok.hu

Nyomdai munkák: Europrint kiadó és nyomda, Nagyvárad

Köszönetnyilvánítás

Az elmúlt években sok hátrányos helyzetű gyerekekkel és családdal találkoztam. Gyermekvédelemmel foglalkozó szakemberként a gyomrom is, az öklöm is összeszorul nélkülöző gyerekek láttán, és tudom, számos ember van így ezzel. Sokat gondolkoztam azon, mivel tudnék hozzájárulni a hátrányos és halmozottan hátrányos helyzetű gyerekek és családok életének jobbításához. Évekig középiskolai tanárként próbáltam segíteni, majd húsz hónapon át közösségi és ifjúsági koordinátorként. Nagy szerencsémnek tartom, hogy dolgozhattam a gyerekesély projektben. Az egyik rendezvényünk után gondoltam arra, talán a Szóvarázs könyv legfontosabb gondolatait, és a roma családmentorok, közösségi házak koordinátoraként szerzett tapasztalataimat összeszövegethetném egy mesekönyvbe. Hol sírtam, hol nevettem írás közben. Felelevenedett az a sok emlék, amit volt munkatársaimmal átéltünk. Nagyon hálás vagyok nekik a közös munkáért, és azért a sok segítségért is, amit a történetek könyvvé formálásáért tettek. Szerencsére az egyik volt mentorunk mesemondó, így nemcsak olvashatók, hallgathatók is lesznek a mesék. A nagymamája pedig évtizedek óta gyűjti a meséket. Nagy biztatás számomra, hogy neki is tetszik a könyv. Volt munkatársaim véleményét is kikértem, és aki a környezetemben roma volt, annak meghallgattam és beépítettem az elképzelését. Így aztán ez egy nagy közös projekt lett, amelyben nagyon sokat gazdagodtam. Köszönöm az együtt töltött hónapokat, a közös munkát, a sok szeretetet, a jobbnál jobb ötleteket és programokat, és azt is, hogy mi egy csapat voltunk. Ez a mesekönyv, a történeteivel és tanulságaival, valamilyen szinten már örökre emlékeztet erre bennünket.

A szegény cigány

Hol volt, hol nem volt, túl a Tiszán, egy faluban, élt egy cigány család. Nagyon nehéz sorsú, szomorú család volt. Isten ugyan nagyon szerette őket, küldte nekik egymás után az áldást, gyerekik¹ formájában, de a család egyre csak bánatosabb lett.

– Jaj, drága uram, mondta egyik este az asszony a párjának, tudod mennyire szeretlek, de én mán nem akarok több gyereket, mert látod ezeket sem tudjuk rendesen etetni. Verje meg a Devla! Még csak hónap közepe van, de liszten és vízen kívül semmi sincsen itthon. Két hétig együk megint a lisztlevest?

– Mi a bánat bajod van? Ez az egyetlen örömünk, a gyereken kívül – mondta bánatos arccal az ember. – Hogy mondjak le még erről is? Mindig csak a munka? Hát arra születtem, hogy állandóan csak robotoljak? Szeretsz te még engem egyáltalán, hogy ilyet kérsz tőlem.

– Hát hogyne szeretnélek! Jobban, mint az életemet – mondta sírva az asszony -, de sajnálom a gyerekiket nagyon. Azt mondta a Klaudika tanárnője ma az iskolába, hogy fogalmazást íratott a gyerekikkel, a legnagyobb álmukról.

– Hogy jön ez most ide? – kérdezte haragos szemmel az ember.

¹ A tiszai nyelvjárásban (a Tiszántúl és a Felső-Tisza-vidék magyarországi, romániai és ukrainai területei) jellegzetes az í-zés: a köznyelvi „é” hangot az „i”-hez hasonlóan ejtik – pl.: níz (néz), píz (pénz), fílsz (félisz). https://hu.wikipedia.org/wiki/Magyar_nyelvj%C3%A1r%C3%A1sok

– Hát csak úgy, drága uram, hogy olyat válaszolt, amitől én egész este sírtam.

– Mit mondott ez a jány?

– Megmondjam?

– Mondjad.

– Jól van, megmondom.

– Dik hé! Mondjad hát, ne idegesíts!

– Azt mondta, hogy csirkemellet szeretne enni.

– Azzal mi a baj? Én is szeretnék.

– De neki ez a legnagyobb álma!

– Én még mindig nem értem.

– Jaj te ember, nem az eszedért mentem hozzád, az igaz, de téged nem idegesít, hogy a gyönyörű lányunknak az a legnagyobb vágya, hogy egyen valamit?

– Mire vággyon?

– Házra, ruhára, kocsira. Mint más normális gyerek. Arra, hogy fellépjen az X faktorba, hogy felfedezzék, és olyan híres legyen, mint Sakira, vagy Nótár Méri.

– Bangó Margit ne legyen belőle?

– Jaj te ember ne veszekedjünk már. Ha mink is bántjuk egymást, akkor már tényleg itt a világvége.

Többet akkor este mán egyik se mondott a másiknak. Az asszony a fal felé fordult, az ember meg kifelé.

– Se nagy kifli, se kis kifli – gondolta keserűen az ember. – Pedig milyen jó úgy elaludni, összegömbölyödve, hozzábújva a másikhoz. De igaza van az asszonynak. Itt van ez a tíz gyerek, ezt se bírom mán etetni. Mert ezek oszt egész nap csapkodnák a hűtőajtót, ha lenne benne valami. Meg is mondom hónap a feleségemnek, hogy húzza ki a hűtőt, úgysincs benne semmi. Mondjuk a vizet lehet benne hűteni. Legalább a vizünk legyen hideg. Este mikor hazajövök a hagymafődről, ahova napszámba járok, úgy ki vagyok szomjazva, hogy a fél életemet odadnám egy pohár hideg vízért. De ez se lesz mán

sokáig, mert azt mondta a villanyszámlás, hogy ha tizedikéig nem fizetek, kikapcsolják a villanyt. Nem az a lényeg, hogy kikapcsolják, hanem hogy nem tudom visszakötni, mert az nagyon sokba kerül. Ha nem lesz villany, biztos elviszik tőlünk a gyereket. Abba pedig Karolina belehal. De akkor én megölöm magam. Megígértem neki, még tizenöt évvel ezelőtt, amikor megszüktettem az anyjától. Még akkor megígértem neki, hogy ha éjjel nappal dógozok, akkor se engedem, hogy egyet is elvigyenek azokból, akiket a szerelmünk áldásaként adott az Isten. De nem tudom, hogy mit csináljak. Jaj Devla, mond meg nekem, hogy mit csináljak? Ha tényleg szeretsz engem, meg a családomat is, segítsél rajtunk! Kérlek!

A meghallgatott fohász

– Ó, hogy a fene esne bele, ebbe a sok hülyébe! – mondta a férfi.

– Mi bajod van ember? Mit káromkodsz mán megint? – nézett ki a konyhaajtón a felesége.

– Hát az a bajom, hogy ez a sok hülye hülyének néz bennünket – mondta az ember, és nagyot csapott a kezében lévő légyecsapóval a lába szárára. Csak úgy bukdácsolt le a légy a következő pillanatban a lábáról.

– Milyen hülye? Kit néz hülyének? Vagy most mi van? – jött elő a belső szobából egy szemüveges, jóképű, tizenöt év körüli fiatal gyerek.

– Itt van a fészbukon. A Klaudika barátnőjének az anyja osztotta meg.

– Mit? Hadd nézzem csak! Olvasd már hangosan is, vagy engedj oda engem is! – mondta a fiatalember.

– Verje meg a Devla! Szerinted, ha annyi lenne csak, hogy az történik, amit mondok, akkor nem arról beszélnek, amit akarok? – kérdezte az idősebb férfi, de még a füle is vörös volt a haragtól.

– De miről van szó, mondja már el valaki! – mondta haragosan az asszony. – Mitől vagy ennyire beindulva?

– Mondd el neki, mert én olyan mérges vagyok, szívem szerint földhöz vágnám ezt a tabletet – harcoskodott az idősebb ember.

– Ez ájped – mondta a fiatal.

– Akkor azt. Ha itt lenne ez az asszony, biztos jól megmondanám neki a magamét!

– Dik hé! Na, valaki mondja meg most már azonnal, miről beszéltek! – mondta az asszony, és előjött ő is a konyhából.

– Olvasd el neki, de ha felidegesíted magad, ne engem hibáztass!

– Jól van – mondta az asszony –, csak mondd már, vagy add ide.

– „A szavaknak, gondolatoknak ereje van. Érdeemes megválogatni őket. Ez a könyv egy olyan asszony életébe enged bepillantani, aki tudja, és naponta gyakorolja ezt. Viszonzásként boldog, derűs és elégedett.”

– Ja, mintha ez ennyi lenne! – dohogott az idősebb ember.

– Ne szólj már bele, ember. Hát hadd olvassa mán el Kevinke!

– „Hisz az Élet jóságában. Tudja, minden rendben van, úgy ahogy van. Szereti, és feltételek nélkül elfogadja magát. Biztosan tudom, vannak ilyen emberek. Olvasom a könyveiket, csodálom az életüket, tanulok tőlük. Én is hozzájuk hasonló szeretnék lenni, mert tudom, nagy ajándék egy efféle élet. Sőt, azok közé akarok tartozni, akik tesznek azért, hogy ráébredjenek másokat is arra, a sorsuk a saját kezükben van. Vagyis inkább a saját fejükben, hiszen csak egy ember dönthet a gondolatairól, és az általa kimondott szavakról. Az, aki gondolkodik és beszél. Persze a környezete befolyásolhatja, de senki sem gondolhat, vagy mondhat helyette semmit. Azért írtam ezt a könyvet, mert abban bízom, ha egyre többen leszünk, akik arról beszélünk, amit szeretnénk, hamarabb elérjük a kritikus tömeget, amely egyre jobba teheti világunkat.”

– Mi az a kritikus tömeg? – kérdezte az asszony.

– Várjál, mindjárt kikeresem – mondta csillogó szemekkel Kevin, és már ütötte is be a keresőbe a kifejezést.

– Áldja meg az Isten azt az okos fejedet! – nézett rá szeretettel az asszony, közben azt gondolta – *Még csak tizenhárom éves ez a fiú, de olyan okos, és olyan szerencsés is. Egy tanulmányi*

*versenyen nyerte ezt az ájbetet. Meg egy év ingyen előfizetést a fész-
bukra. Csak azóta sokkal többet vesznek a gyerekik, mert még
a négy éves Klemike is mindig jáccani akar vele. Oszt ebből van a
vita. De ő megoldotta. Megmondta mindegyiknek van egy félórája
jáccani, oszt punktum. Az apjuknak meg egy. Kevinke megtanította
az apját is ájbetezni. Még oldalt is csinált neki, amikor az ősszel
indult a kisebbségi választásokon. De nem nyert, mert az az uzsorás
csak megint megválasztatta magát. Hogy a rák egye meg. Oszt nekik
azóta bosszúból, magasabb kamatra adja a kölcsönt. De csak hozzá
szorul, mert mán máma se tudta volna megvenni a farhátot a kisbót-
ba, ha nem kért volna köcsön.*

– Nem tudom – mondta szomorú arccal a fiú –, pedig kiho-
zott negyvenkétezer találatot.

– De mit ír, mit jelent?

– Semmit, na, nem tudom. Valami majomról ír, ami a krump-
liról lemosta a homokot.

– De nem is ez a lényeg – mondta az idősebb ember –, hanem
az, hogy ez egy hülyeség.

– Mi a homok? – kérdezte az asszony.

– Jaj, Karol, ne idegesíts már!

– Honnan tudod drága uram? A múltkor is benne volt a té-
vébe, egy pszichológus mondta, hogy vigyázni kell a szánkra, mert
amit mondunk, az beteljesül.

– Én mingyán nyakon verlek asszony, ha ilyeneket mondasz.
Megmondtam, hogy ki lesz fizetve a villanyszámla, igaz? Oszt
mégse lett. Na ebből is láthatod, hogy nem igaz, amit az asszony
a könyvről mond. Mert, ha valóra válna amit mondunk, ki lenne
fizetve a villanyszámla. Oszt nincs. Pedig mondtam, hogy ki lesz
fizetve.

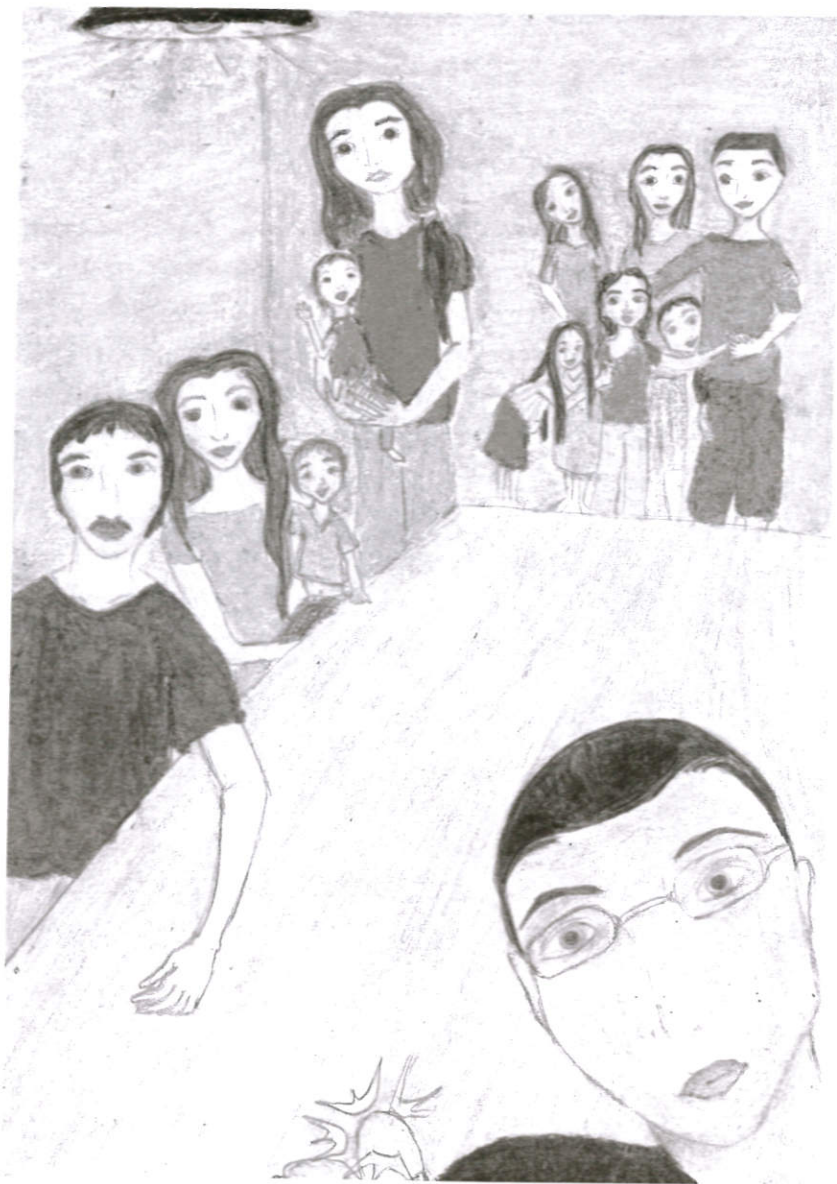
– Oszt nem lehet, hogy rosszul mondtad, azért nincs kifizetve?
– kérdezte az asszony, de mán szaladt is vissza a konyhába, mert
látta, hogy lendül az ura keze.

Persze tudta, hogy sose bántaná őt az ember. Nem verte még
meg egyszer se. Igaz, még amikor megszöktette megmondta
neki, hogy új három dógot nem bír. A részeg embert, azt aki üti a
családját, meg azt aki engedi, hogy az állam elvegye tőle a gyere-
kiket. De neki megígérte az ember, hogy ez űtet egyik se jellem-
zi. Így oszt elszökött vele. De nem bánta meg. Itt ez a sok gyö-
nyörű kis pulya, egyik szebb, mint a másik. Meg okosok is. Csak
etetni nem tudja őket. Pedig tényleg olyan sokat dógoznak. Mán
csont, bűr ő is, meg az ura is. Oszt mégse elég. Meg is kérdezi ő
ezt az asszonyt, ha megfőzött, hogy hogy kell mondani azt amit
szeretnénk, lehet van annak valami módja. A Kevinke ájbetjén
van ingyen telefon, szkájnak hívják, oszt fizetni se kell érte. Majd
megmondja Kevinkének, hogy nézze meg, hátha fel lehet hívni
azt az asszonyt is szkájon. Oszt akkor beszél vele.

Isten segít

Úgy is lett, ahogy az asszony elgondolta. Ebéd után azt mondta a családjának, hogy mán pedig ű utána akar járni annak, hogy mi az a kritikus tömeg, mert, ha arra rájönnek, lehet, hogy nekik is teljesül, amit szeretnének. Megkérte a két nagyot, Klaudikát és Kevinkét, hogy keressék meg annak az asszonynak a címét, aki írta a könyvet, hátha lehet szkájon is hívni. Egy boldogságprofesszor asszony írta a könyvet, akinek vót egy honlapja is az interneten. Meg Pesten a Rózsadombon a háza, de vidékről szkájon is lehetett hívni. Olyan szerencsájük vót, hogy tényleg lehetett, ráadásul fizetni se kellett érte, mert egy fél óra ingyen vót. Na, gondolta Karolina, ennyi idő alatt ű majd meg tudja kérdezni, amit akar. Az ura azt mondta, hogy ez hülyeség, de Karolina meg azt mondta neki, hogy sose lehet tudni. Ingyen van, nem lehet ezzel semmit se veszíteni. Írja a honlapon is, hogy ezzel mindenki csak nyerni tud. Hátha még a villanyt se kapcsolnák ki. Na, erre oszt az ember nem tudott mit mondani, odaült ő is az asztalhoz, amikor Kevinke hívta a boldogság professzor asszonyt szkájon. Az egész család ott vót, még a kicsit is odavitték, mert nem akartak közben felállni hozzá.

Hosszan csengett ki a skype, amikor megjelent a képernyőn egy kedves, idős, mosolygós asszony. Karolina olyan izgatott vót, alig tudott megszólalni. A gyerekek izegtek, mozogtak, viháncoltak, de ahogy a másik oldalon megszólalt a boldogság professzor asszony, elhallgatott minden gyerek, csak figyeltek lélegzetvisszafojtva.

– Szép jó napot kívánok! – köszönt bele kedvesen a boldogság professzor asszony a kamerába. – Azt írja a gépem, hogy Kolompár Kevin keres, de látom jó sokan vannak.

– Jó napot kívánok! – mondta idegesen Karolina. – Azér hívtuk, mert kérdezni szeretnénk valamit. Én vagyok Kevinkének az anyja, Kálmán az apja, és itt vannak még a gyerekek is, Klaudika, Kevinke, Krisztoferka, Kirácska, Kasszandrácska, Kellike, Koloska, Klementínácska, Kamillóka és Klarisszácska.

– Az igen, szép nagy család. Mindenki édes testvér?

– Igen, mindegyik a kettőnk gyereke – mondta büszkén Kálmán.

– És hány évesek a gyerekek?

– Klaudika tizennégy, Kevinke tizenhárom, Krisztoferem tizenegy, Kirácska tíz, Kasszandrám kilenc, Kellikém hét, Koloska hat, Klementínánk négy, Kamillónk kettő és ez a kis csillagszemű, gyönyörű Klarisszánk egy.

– Gratulálok, gyönyörű családjuk van. Micsoda csillogó szemek. Mennyi boldog, szép gyerek. Maguk nagyon irigylésre méltó emberek. Csak nem mindig tudom eldönteni a nevek alapján, hogy ki a fiú, ki a lány.

– Kevinke, Krisztoferka, Koloska és Kamillónk fiú, Klaudika, Kirácska, Kasszandránk, Kellikénk, Klementínánk és Klarisszánk lány.

– Megkérdezhetem, hogy hogyan választották ki a gyerekek nevét? – kérdezte a professzorasszony.

– Mindig segít az anyakönyvvezető – válaszolta Karolina. – Ha megint terhes leszek, bemegyek, és kikeres nekünk egy olyan fiú és lány nevet, ami kával kezdődik. Tudja a Kolompár miatt.

– Nagyon jó! – lelkesedett a professzor asszony. – De lássuk miért hívtak.

– Hát, mert meg akarjuk kérdezni, mi az a kritikus tömeg.

– Tényleg? – kérdezte meglepődve az asszony.

– Igen – mondták szinte egyszerre.

Na az öreg boldogság professzor asszony ritkán lepődik meg, de most nagyon elcsodálkozott.

– Kritikus tömeg? Hát hogy is mondjam...

– Na, mondtam ugye, hogy nem tudja – mondta Kálmán.

– Hogyne tudnám, csak nem gondoltam, hogy magukat érdeklí a társadalomtudomány. Szóval, a kritikus tömeg azt jelenti, hogy ha kellő számú ember gondolkodik egyformán, akkor az hatással lesz az emberiség többi tagjára is.

– De abból mi hogy fizetjük ki a villanyszámlát?

– Tessék? – kérdezte meglepődve a boldogság professzor asszony.

– Azt nem értem – mondta Kálmán -, hogy hogy lesz ebből pénz?

– A kritikus tömegeből?

– Igen, azt teccett írni a könyvibe, hogy aki arrúl beszól, amit szeretne, annak teljesül amit akar, ha benne van a kritikus tömegbe.

– Olvasták a könyvet? – kérdezte a boldogság professzor asszony.

– Olvastuk hát. Most olvastuk el az imént a hátulját.

– Értem. A borítóját?

– Igen.

– És azért hívtak, mert szeretnék megtanulni, hogy arról beszéljenek, és azon gondolkodjanak, amit szeretnének?

– Nem! – mondta Kálmán. Mert így hívták a cigány embert!

– Mi csak pénzt akarunk. Hogy tudjuk etetni a gyereket. Mert attól félünk, elviszi tőlünk őket a hatóság, ha kikapcsolják a villanyt.

– Értem. Na, akkor figyeljenek jól rám. Kérdeznék valamit. Maguk iszákosok?

– Nem, mi nem szeretjük az italt, meg pénzünk sincs rá – mondták, szinte egyszerre.

– Veszekedősek? – kérdezte a boldogság professzor asszony.

– Isten mentsen, sose bántcsuk egymást.

– Nem bántják a gyereket se?

– Persze, hogy nem, hogy gondolja?

– Akkor miért félnek attól, hogy elveszik maguktól a gyereket?

– Nincsen pénzünk.

– Pénz miatt nem lehet gyereket elvenni.

– De nem tudjuk etetni őket.

– Be kell menni a családsegítő szolgálathoz, és majd ők segítenek. Elmondják milyen segítségek vannak.

– Én oda nem megyek, azok viszik el a gyereket a családoktól – mondta Karolina.

– Csak azoktól veszik el a gyereket, akik bántják a gyereket, vagy elhanyagolják őket. De azt is a gyerek érdekében teszik.

– Hát, én nem tudom.

– Na akkor gondoljanak utána, aki tisztán tartja a gyermekeit, járattja óvodába, iskolába, és nem bántja őket, attól sohasem veszik el a gyermekét. Az államnak is az az érdeke, hogy minden gyermek a saját családjában nőjön fel. Sőt segít is ebben.

– Nekünk nem. Most is az uzorástól kértem, hogy tudjak főzni, mert már elfogyott a pénz. Pedig még huszadika sincs.

– Mikor kap pénzt a család?

– Majd elsején.

– Na akkor holnap hétfő lesz, tessék elmenni a családsegítő szolgálathoz, és kérni valamilyen segítséget.

– De milyet?

– Majd ők tudják. Csak menjen be, mert önkéntes az ellátás, aki nem kér, annak nem erőltetik.

– De biztos, hogy nem veszik el a gyerekeket, ha megtudják, hogy szegények vagyunk?

– Ezer százalék.

– De az uzsorás azt mondta. Verje meg a Devla!

– Hisznek Istenben?

– Hát persze.

– Úgy tartják, ahova Isten bárányt ad, oda legelőt is ad. Ne féljen semmitől, és ne hallgasson az uzsorásra. Ha elintézte, hívjon fel megint.

A sokat tudó öregasszony

Ahogy megbeszélték, Karolina hétfőn reggel szépen felöltözött, és bement a családsegítő szolgálathoz. Kopottas volt a ruhája, de tiszta. Igaz vasalója nem volt, mert még nem tudta megcsináltatni, mióta elromlott, de jól kirázta a vizes ruhákat, mielőtt kiterítette, és szépen kisimogatva, összehajtogatva tette őket be a függöny mögötti akasztóra. Szekrényük ugyanis nem volt. Így majdnem olyan vót a ruha, mintha vasalt lenne.

Ahogy közelért az ajtóhoz, a szíve majd kiugrott az idegességtől a helyéről.

– Jaj Istenem, mi lesz, ha rosszul tudja az öregasszony, és csak az uzsorásnak lesz igaza? De hátha nem. Okos az az öregasszony. Sokat tud. Kevinke tegnap egy csomó mindent elolvasott róla. Klaudika meg este a kicsiknek olvasott egy mesét az oldaláról. Nagyon szép mese vót. Juj, még a hideg is kirázta, ahogy hallgatta. Arrúl szól, hogy a rosszak is jók. Az a címe, hogy „A kicsi lélek meséje”, és egy szakállas ember írta. Még a fényképét is kitette a boldogság professzor asszony a mese mellé. Szóval az a lényeg, hogy biztonságba vagyunk, úgyhogy nem kell félni semmitől. Még Kálmínak is megmondta, hogy ű érzi, hogy most már jobbra fordulnak a dolgok. Isten tényleg mindig segít, ezt is jól tudja az öregasszony. Na de az a mese! Hogy az milyen szép. Meg is mondom neki, ha estére felhívjuk, hogy énneknek az nagyon teccik.

Odament az ajtóhoz és kopogtatott. A másik oldalon csend volt, így várt egy kicsit. Aztán újra kopogtatott. Na, ezt már meg-

² <http://www.boldogasszonyok.hu/neale-donald-walsch-a-kicsi-lelek-meseje/>

hallották odament, és kiszóltak, hogy „tessék”. A szíve úgy kalimpált, hogy a fülében hallotta, mikor bement az ajtón. De nagy kár volt ennyire félnie. Ilyen kedves népséget, amilyenek ezek voltak, nem sokat látott még. Megkérdezték, miben segíthetnek neki, leültették, meghallgatták. Elmondta nekik, hogy ő nagyon félt, hogy elveszik a gyerekeit, ha kiderül, hogy mennyire szegények, de azt mondta a nő, aki beszélgetett vele, hogy ők azt szeretnék, ha minden gyerek a saját családjában nőne fel, és ezért ők segítenek is, ahogy tudnak. Csak nem szabad a gyerekeit veszélyeztetni, mert akkor elveszik a szülőktől, hogy megvédjék őket. Azt is elmondta, hogy akkor van a gyerek veszélyeztetve, ha bántják, verik, szidják, erőszakoskodnak vele. A törvény bünteti azt, aki megveri a gyereket, meg azt is, aki tizennyolc év alattira bízta rá a másik tizennyolc év alattit. Mert gyerek gyerekekre nem vigyázhat!

Na, azt Karolina nem mondta meg, hogy a kicsikre most is Klaudika, meg Kevinke vigyáz, mert nem akart bajt magának, de szerencsére nem is kérdezték. Adtak neki ingyen lisztet, meg szárasztésztát, meg konzerveket. Azt mondták, majd elmennek hozzájuk, és ott az egész családdal beszélgetnek, hogy megtudják, miben kéne segíteni. Mert ahhoz ugye, hogy segíteni tudjanak, tudni kell, mi a baj. Még a villanyszámla tartozást is elmondta nekik, és azt mondta a nő, hogy azt is el lehet intézni, csak akkor kártyás lesz az óra.

Nagyon örült, hogy eljött, alig várta este, hogy Kálmán hazajöjjön a hagymaföldről, és mindent elmondjon neki. Szegíny nagyon ki volt fáradva. Százöt forintot kapott egy zsák felszedett hagymáért. Nagyon gyorsan szedte, túrta a földet, mint a malac, így három, vagy négy ezer forintot is meg tudott keresni egy nap. Csak most még nem fizették ki őket, azért kellett uzsoráshoz menni. De majd megkapják. Jó lesz az akkor is.

Ahogy Kálmán megvacsorázott leültek, és töviről hegyire elmesélt neki mindent.

– Dik hé! Tényleg sokat tud ez az öregasszony – mondta Kálmán.

– Sokat bizony! – mondta Karolina. – Hála a Jóistennek, hogy hallgattunk rá. Hallod Kálmán, ha estére felhívjuk a szkájon köszönjük mán meg neki.

– Persze, hogy megköszönjük – mondta Kálmán. – Hidd meg asszony, nekem is nagy kű esett le a szívemről, ezzel a vilanyszámlával, de mit csináljak, mondd meg? Vagy ennivalót veszünk, vagy a csekkeket fizetjük ki. Nem telik mind a kettőre, ennél többet meg mán nem tudok dógozni, ha meghalok se.

Az alku

Este ahogy megbeszélték, felhívták szkájon az öregasszonyt. Milyen furcsa foglalkozás ez a boldogság professzor. Nem is tudták, hogy igaziból mit csinál az, aki a boldogság professzora. Meg mit tud? Vajon ő boldog? Mondjuk elég mosolygósnak látszik. Biztos boldog. Meg gazdag is. Persze a gazdagoknak könnyű boldognak lenni. Akinek van pénze, annak mi baja lenne?

A gyerekek közben elkezdtek hívni skypon a boldogság professzor asszonyt. Megint ott ült az egész család. Kicsengett néhányszor, majd megjelent a másik oldalon a már ismert mosolygós arc.

– Jó estét – mondta csilingelős hangon.

– Jó estét magának is, drága professzor asszony!

– Na mi újság? Sikerült elintézni valamit a családsegítőnél?

– Sikerült, hála a Jóistennek. Gondolja el, annyira kedvesek vótak, még ennivalót is adtak nekem.

– Na meséljen el mindent. Hallgatom.

Karolina aztán mindent töviről hegyire elmesélt. A professzor asszony hallgatta, aztán amikor Karolina a vígire ért azt kérdezte.

– Mire döntöttek, meg akarják tanulni, hogy arról beszéljenek, amit akarnak?

– Igen, de mennyibe kerül, és mit kell majd csinálni?

– El kell kötelezni magunkat arra, hogy hat, nyolc, tíz hétig együtt dolgozunk, és betartjuk a megállapodásokat.

– Milyen megállapodásokat?

– Meg kell csinálni a házi feladatokat, nem lehet kibújni a felelősség elől, és fizetni kell.

– Drága?

– Igen az.

– De nekünk nincs pénzünk.

– Nemcsak pénzzel lehet fizetni.

– Hát még mivel?

– Munkával.

– És milyen munkát kellene végezni?

– Meg kell tanítani mást is arra, amit megtanultak.

– De mi nem tudunk tanítani, még a nyóc osztályt is alig tudtuk elvégezni.

– Szerencsére ezt már nyolc osztállyal is taníthatják.

– De nem tudjuk elrontani?

– Persze, hogy nem. Én itt vagyok és segítek. Na beszéljék meg, és hívjanak, ha eldöntötték.

– Én már eldöntöttem – mondta Kálmán. – Belevágunk, lesz ami lesz. Hát nem veszítünk ezzel semmit.

– Dehogynem veszítenek Kálmán. Elvesztik a láncikat, a kishitőségüket, a félelmeiket, a szegénységet, a boldogtalanságot.

– Tényleg? – kérdezte Karolina. – Nem leszünk szegínyek. Dik hé! Júj, de jó lesz. Oszdt mennyi idő, amíg meggazdagodunk?

– Nagyon rövid. Ez lesz az első házi feladat. Ha megcsinálják rendesen, jövő hét ilyen korra már nagyon gazdagok lesznek.

– Na akkor az biztos valami átverés lesz – mondta Kálmán.

– Tényleg azt elfelejtettem mondani, hogy csak akkortól kell tanítani, amikortól már jönak tartják azt, amit tudnak, és teljes szívvel hisznek benne. Amit hülyeségnek, vagy átverésnek gondolnak, azt nem kell tanítani. Mindent csak jó szívvel, és örömmel csinálunk.

– Az jó.

– Na akkor az első házi feladat, írják össze egy füzetbe, hogy mije van a családnak! De mindent írjanak le! A szülőket, gyerekeket, szomszédokat, jó barátokat, segítőt, munkahelyet, vagy csak a munkát, tárgyakat, ingóságot, ingatlant, iskolai végzettséget, azt is, hogy a gyerekek mibe tehetségesek, maguk mit szeretnek csinálni. Írják bele, hogy már tizenöt éve együtt vannak, és még mindig szeretik egymást. Mindent írjanak le. Számolják meg az összes cipőt, ruhát, lábost. Még a színes ceruzákat, tollakat, füzeteket, pólót, gatyát, zoknit, ruhát is. Értik a feladatot?

– Én értem, mondta Karolina. Nem sok mindenünk van. Nincs házunk se, csuprok se...

– Karolina, azt kell összeírni ami van. Egy szót se halljak arról ami hiányzik!

– De, akkor...

– Nincs de, Karolina. Most még én vagyok a tanár. Írjanak le mindent, és hívjanak a jövő héten hétfőn este hatkor. Viszontlátásra.

A coaching

Gyorsan eltelt az egy hét. Szegény Karolina vasárnap este tíz órakor még azzal volt elfoglalva, hogy befejezze a házi feladatot. Tudta, hogy másnap nem lesz rá ideje, mert hétfőn délelőtt kijönnek az önkormányzattól, hogy felmérjék a kertet. Ez a ház csak bérlemény volt, minden hónapban fizetni kellett érte az önkormányzatnak, de a kertjét eddig senki se használta. Azt mondták neki a családsegítők, hogy ha megművelik a kertet, övéké lehet, ami terem benne. Hát hogyan művelnék, gondolta Karolina, hiszen az ura most is a mezőgazdaságba dógozik. Nem filnek űk a munkától. Csak se szerszámok, se vetőmagjuk nincsen. De azt mondták a családsegítők, hogy ad azt is az önkormányzat, így oszt belementek. Mondjuk azt nem tudta Karolina, hogy a szerszámokat beleírja-e a füzetbe, mert azt mondták, hogy az majd az övéké lesz, ha egy évig rendbe tartják a kertet.

Arra gondolt – meg mondta Kálmánnak is –, hogy ez az öregasszony szerencsét hozott rájuk. Azóta van kártyás óra, az uzsorához se kellett menni, meg valahogy még a kedve is jobb. De Kálmán csak kintart amellet, hogy vigyázni kell az öregasszonnyal. Aki ilyen nagylelkű, a mai világba, az majd lehet, hogy utólag kéri a fizetséget. Csak nehogy valami boszorkány legyen, mert az a kölcsing, amit csinál, az is gyanús. Verje meg a Devla! Mán eleve, hogy benne van a nevibe, a kölcs. Ugye, nem azt mondja, hogy kölcsön, hanem azt, hogy kölcsing. De lehet, hogy ugyanazt jelenti, csak Pesten így mondják. Vagy mit tudja ű, de Kálmán szerint óvatosnak kell lenni. Azér Karolina megmond-

ta Kálmánnak, hogy ű szkájol vele tovább, mert egyrísZRűl egy héten egyszer kibírja, másrísZRűl űneki csak jó az előérzete az öregasszonnyal. Ha Kálmán akar legyen óvatos, ű se ír alá semmit, de ű nem fil túle.

Kellike, Koloska, meg Klemike óvodások, oszt azoknak van egy olyan okos óvónénijük, hogy csuda. Karolina úgy gondolta, hogy elmeséli neki, hogy jártak ezzel az öregasszonnyal, meg megkérdezi, mi az a kölcsing, mert Kálmán úgy a fűlibe tette a bogarat ezzel a kölcsönnel, hogy teljesen megijedt. Óvónéni kócsingnak mondja a kölcsinget, de azt mondja, az olyan drága, hogy arra még neki se lenne píze, pedig ű százezertűl is többet keres egy hónapba, oszt tényleg vigyázni kell az ilyen szélhámosokkal, mert ki segít máma mán ingyen másokon? Hát senki. De amikor elmondta neki, hogy azzal kell majd neki fizetni, hogy megtaníttja más asszonyoknak azt, amit tud, óvónéni teljesen megváltoztatta a hozzáállását. Azt mondta, majd mondja el neki Karolina előbb, amit tanul, oszt majd ű segít eldönteni, hogy szélhámos az öregasszony, vagy nem szélhámos. De azzal nem veszt, ha szkájol vele. Így oszt hétfőn este hatra minden dógot elintézték. Meg vótak fürdetve a gyerekek is, hogy utána mán csak a szkájra kelljen figyelni. Gyorsan eltelt az idő, és ahogy jött a hat óra, megint ott űlt az egész család. Legelől Kálmán, mögötte Karolina, akinek az ölébe vót Kamika, mert igaz, hogy még csak két éves, de fiú, oszt ugyi annyira eleven. Klaudika meg fogta Klariszkát. Kevinke meg hívta a szkájt. Meg is jelent az öregasszony. Karolina nagyon figyelte, de semmi boszorkányost nem látott benne, hiába erőltette a szemit. A macska se mozdult, a kutya se vonyított, mert ugye, ha boszorkányt lát, azt jelzi az állat. De most nem jelzett egyik se. Hát lehet, hogy ez jószágos. Különben úgy mosolyog, mint a jók.

– Jó estét kívánok, de jó magukat újra látni! – mondta kedvesen a boldogság professzor asszony. – Hogy vannak?

– Jól – mondták szinte egyszerre.

– Na és hogy telt a hetük?

– Jól – mondták megint szinte egyszerre.

– Sikerült-e megcsinálni a házi feladatot?

– Sikerült – mondták újra szinte egyszerre.

– Akkor hadd halljam, miket írtak le?

– Hát naccságos asszony, mink a gyerekeket írtuk előre – mondta Kálmán –, mert minékünk ők a legnagyobb kincsek. Igaz sokba vannak, megeszik a vasat is, de azt beszéltük meg Karolinámmal, hogy nekünk a családjuk a legnagyobb gazdagságunk.

– Na Kálmán, maga olyan okos ember – mondta mosolyogva a professzor asszony –, hogy már most látom, nagyon könnyű lesz magukkal együtt dolgozni.

– *Hú, az anyját, mán hízeleg is. Tudtam, hogy vigyázni kell vele – gondolta Kálmán, de hangosan semmit se mondott. – Emlegeti a munkát is, na ugyi, hogy dógoztatni akar! Tudtam én, hogy semmi sincsen ingyen. Nem olyan világba élünk most, hogy csak úgy segítünk a másikon. Ingyen.* – De hangosan csak annyit mondott – megmondaná naccságos asszony, hogy miféle együttműködésre gondol?

– Erre amit most is csinálunk.

– *Hú, de zsvány!* – gondolta Kálmán, de hangosan megint csak annyit mondott – hát azt megmondaná naccság, mi az a kölcsing? Van köze a kölcsönhöz?

– A coachingnak, ami az én foglalkozásom?

– Annak, annak – mondta Kálmán.

– Nézze Kálmán, lehet nem szép dolog, de én nem szoktam kölcsönadni, senkinek semmit. Tudja minél előbb tanulja meg valaki, hogy semmi nincs ingyen, annál hamarabb boldogul. Előbb-utóbb úgyis meg kell tanulni mindenkinek, hogy saját ereje van. Minél hamarabb ébred rá egy család az erejére, annál

jobban jár a család is, és a környezete is. Én ezért senkinek nem adok kölcsön.

– De akkor, mi a kölcsing?

– A coaching? Az, amikor megismertetem a embert a benne lakó bölcsőbbik énjével.

– Énbennem nem lakik senkise.

– Csak várja ki a végét, majd meglátja, még a könnye is megereged tőle.

– Én nem tudom naccság miről teccik beszélni.

– Kálmán, volt-e már úgy, hogy el volt keseredve, és valami azt súgta a szívében, hogy tartson ki, mert idővel minden jóra fordul?

– Vót.

– Mi volt az, vagy ki volt az, aki azt súgta a szívében, hogy tartson ki?

– Hát tudom én?

– Karolinát hogy választotta ki a sok szép lány közül?

– Nem tudom, sose gondolkoztam ezen.

– De miért őt, miért nem egy másikat?

– Ő volt a legszebb.

– Ki mondta azt, hogy ő a legszebb?

– Éreztem, hogy nekem ű a párom.

– Megsúgta a szíve?

– Ja.

– Mi volt az, vagy ki volt az, aki azt súgta a szívében, hogy Karolina a párja?

– Jaj Istenem, hát honnan tudjam? Maga tudja?

– Tudom hát. Minden ember szívében benne él a bölcsőbbik énje. Azért van ott, hogy segítsen neki. Annyira szereti, hogy minden kívánságát lesi. A világon bármit el tud intézni. De foglalkozni kell vele, figyelni kell rá, mert csak így tud segíteni. Eltelt nagyon az idő, ezért az lesz ezen a héten a házi feladat,

hogy írni kell mit súg a szívéük. Írják le a kicsikét is, meg a magukét is.

– Dik hé! Oszd akihez nem beszél, az mit írjon?

– Mindenkihez mindig beszél. Aki figyel, az hallja. Figyelenek, akkor hallják mit mond. Kevinke, hétfőn hatkor várom a hívást. Isten áldja addig is magukat! Viszontlátásra!

– Viszontlátásra! – mondták szinte egyszerre.

Az igazi gazdagság

Úgy szaladt az idő, mintha ezért fizették volna. Kálmán és Karolina nagyon igyekeztek, hogy meghallják a szívük hangját, de hiába erőlködtek, nem mondott az semmit. De a gyerekek, minél fiatalabbak vótak, annál könnyebben tudták diktálni, amit a szívük mond. Az óvodások egész nap sorolták, csak győzze szegény anyjok írni. Ilyeneket mondtak, hogy „ügyes vagyok”, meg „én jó vagyok”.

- Milyen hülyeség ez anyja – monda Kálmán egyik este.
- Micsoda drága uram?
- Hát ez a szív dolog.
- Ne neved ki, én máma már hallottam valamit.
- Mit hallottál?
- Azt, hogy üljek már le egy kicsit, ne dógozzak már annyit.
- Na, ha ilyeneket mond, akkor hozzám is beszél.
- Tényleg, oszt mit mond?
- Hát, hogy mir nem vagyok inkább traktoros, az sokkal könnyebb, meg tisztább munka lenne, mint túrni a földet.
- Na – mondta Karolina –, oszt hogy lehet, hogy ez eddig nekünk nem jutott eszünkbe? Ez nagyon jó ötlet.
- Ugyan anyja, csak nem gondolod, hogy ebből lehet valami?
- Mán hogyan lehetne?
- Haggyad már, énnekem sose lenne olyan szerencsém. Tudod, nem bíznak a cigányba.
- Én azér csak beírom a füzetbe – mondta Karolina.
- Oszt van még hely a füzetbe?

– Mán nem sok. A fene gondolta, hogy ilyen hamar betelik.
– Hallod anyja, én eddig azt hittem, hogy mink szegínyek vagyunk.

– Én is azt hittem, hogy én vagyok a világ legszegényebb asszonya, oszt a vigin még kiderül, hogy gazdag vagyok. Igazibúl.

– Na igen, én se gondoltam, hogy nekünk ennyi mindenünk lenne.

– De azt se, hogy a gyerekiknek ennyi mindent súg a szívük.

– Azokat beleírtad amit az asszony mondott?

– A békessíget, meg, hogy vigig alusszuk az éjszakát, meg, hogy egészségesek a gyerekeik, meg, hogy mindenkinek megvan minden testrisze?

– Ezeket. Meg a virágot az ablakodba, a szorgalmat, a hitet, a kitartást ami jellemez bennünket? A gyerekik sikereit? Azokat amiket mondott az asszony, azt a sok jót, amit elmondott rólunk, meg a családunkról.

– Beleírtam, amit tudtam, de te is tudod apja mennyi dógom van, így is minden este tíz óráig könyvelem a családunk gazdagságát, vagy írom a másik házifeladatot.

– De ez olyan jó, igaz Karolinám? Én sose gondoltam még vigig, milyen sokat jelent, hogy a gyerekik is, meg mi is egészségesek vagyunk. Igaza van az asszonynak, tényleg ez a legnagyobb gazdagság. Meg hogy békességben élünk, szeretjük, megbecsüljük egymást. Lehet, hogy tényleg okos ez az asszony.

– Én sokkal boldogabb vagyok, mióta ismerem. Pedig semmise változott meg, oszt mégis.

– Mondjuk változott. Mán nem félünk attúl, hogy elviszik a gyerekiket. Rájöttünk mennyi mindenünk van, amit nem is lehet pízben kifejezni.

– De ezeket megvenni se lehet pízzen.

– Nem bizony. Pedig azt hittem eddig, a píz a legnagyobb úr – mondta Kálmán a fejét vakargatva.

– Én is azt hittem rígen, hogy az a gazdag akinek píze van. Azt sose gondoltam, hogy a család, a szeretet, az összetartozás, a kedvesség, az egészség, a nevetés, a játék, az öröm sokkal többet ér, mint bármi olyan, amit pízen megvehetne az ember. Hallod az milyen szegény akinek van píze, de nincs öröme?

– Dik hé! Hát igen, az tényleg szegény – mondta Kálmán.
– Azér jobb lenne, ha pízünk is lenne.

– Jobb lenne, sokkal jobb, de hátha azt is ki tudná tanálni az öregasszony. Hidd el Kálmán, szerencsét hoz ránk ez az asszony.

– Nem tudom. Az lehet, hogy nem boszorkány, abban lehet, hogy igazságod van, mert tényleg nem jeleznek az állatok, de hallod azír vigyázzunk vele. Legyünk óvatosak.

– Legyünk, igazad van, drága Kálmánom.

Gondolatáradat

– Gazdagság, csak gazdagság kellene mán egyes egyedül, attúl megoldódna minden – gondolta Kálmán. – Dik hé! Megvan mán nekünk minden ami kell, tényleg igaz. Ha pízem lenne, mindent meg tudnék venni a gyerekiknek, meg Karolinámnak rajta, na akkor én lennék a világ legboldogabb embere. Meg kéne mondani ennek az asszonynak, hogy arra tanítson meg, hogy lehet pízst szerezni, oszt akkor be is fejezhetnék egymással, mert akkor én mán elhinném, hogy nem szélhámos. Meg is mondom neki estére, ha hívjuk szkájon, lehet, hogy belemegy, oszt elmondja azt is.

Ahogy ezt magában elhatározta, nehezen telt az idő szegény Kálmánnak. Ha tehetne volna, otthagyt volna csapot-papot, és szaladt volna hazáig, hogy minél hamarabb meg tudja kérdezni az asszonyt, hogy lehetne a pízhez hozzájutni. De úgyse lehet hat óra előtt híni, mert akkor kapcsolja be a gépet. Előtte úgyse veszi fel. Hétkor meg vacsorázik a családjával, úgyhogy hiába akarna tovább beszélni vele, csak hat óra meg háromnegyed hét közt ér rá. A fene látott még ilyen furcsa öregasszonyt. Vigyorg, mint a tejbetök, mindig fülig ér a szája. Közben meg olyan kedves, olyan szípen beszél az emberekhez, hogy teljesen leve-szi őket a lábukról. Mert mán megfigyelte, hogy mindig dicséri őket. Na de ez semmi ahhoz képest ahogy a gyerekikkel bánik. Azokkal oszt olyan kedves, hogy megtelik tüle az ember szeme könnyel. Ahogy rájuk néz, még így az ájbeten keresztül is, meg ahogy mosolyog rájuk, az olyan, mintha magával Istennel, vagy valamelyik közvetlen munkatársával beszélne. Azt mondja nekik,

hogy „mondjad csillágvirág” meg „olyan vagy, mint a napsugár”. „Szépségemnek, szívecskémnek, csillagomnak, világszépnek, mosolygónak” nevezi őket. A gyerekek teljesen oda vannak érte, de már az asszonyt, Karolinát is úgy az újja köré tekerte, hogy állandóan róla beszél. Azt hallgatja egész nap, hogy a boldogság professzor asszony így mondta, meg úgy mondta.

Mondjuk nehéz is attúl szabadulni, amiket a boldogság professzor asszony mond. Igaz, hogy neki is sokszor eszibe jut, hogy mindig mondja az öregasszony, hogy „ha a rossz jár az eszünkbe, akkor meg kell gyorsan kérdezni magunktól, hogy mit szeretnék helyette, és azon kell gondolkozni, amit szeretne az ember, nem azon, amit kerülni akar”. Mondjuk ű megmondta neki, hogy ez nehéz, de az öregasszony szerint „annál a világon semmi se könnyebb, hogy azon gondolkozzunk, amit szeretnénk. Mert amíg a vágyaira gondol az ember, úgy mintha biztos lenne abban, hogy az már meg is van valósulva, sokkal boldogabb, mint másképp. Boldognak lenni pedig a világon a legkönnyebb. Aki nem hiszi nézze meg a gyerekeket. Annyira könnyű boldognak lenni, hogy még egy pici baba is képes rá. még egy óvoda is. Csak a felnőtt hiszi azt, hogy nehéz, és neki nehéz is, mert mindenkiel úgy történik, ahogy hiszi”. Azt szokta mindig mondani nekik, hogy ők „merjenek mások lenni”, „álmodjanak merészet”, „legyenek akik lenni akarnak”, meg hogy „legalább az álmaikban ne szerénykedjenek”. Na hogyha ű nem lenne szerény, akkor nem is traktoros lenne, hanem buszvezető. De nyóc osztállyal biztos nem fog sikerülni. Még a traktoros se. Nem szeretik ezek a cigányt. Úgyse engednék, hogy buszra üljön. Pedig milyen jó lenne. Szípen felöltözne reggel, oszt csak furikázna egész nap. A hagymafödöt meg csak messziről látná, ippen csak annyira, hogy hálát adjon az Istennek, hogy egy kényelmes rugós székbe ülve végzi a dógát, oszt még píz is kap érte. Olyan dóga lenne, mint a királynak. Meg olyan szíp ruhája, mert ezek a buszvezetők kap-

nak ám ruhát is. Jaj Istenem de jó lenne, de nem fog ez sose összejönni. Nem mindenki lehet sofőr. Meg vezetni se tud. Igaz azt meg lehetne tanulni, de píze sincs a jogosítványra. Hát több az százezernél is. Neki meg még tízezerje sincs. Szóval nem lesz ebből semmise. Pedig milyen jó lenne. Még gondolni is tényleg jó rá. Sokkal gyorsabban telik az idő, még itt a hagymafödön is, ha ilyenekre gondol.

Mondjuk azzal tényleg nem árt senkinek, ha gondolkozik rajta. Igaz utána szomorúbb, hogy mégse teljesül, de az öregasszony szerint, „nem azért vagyunk szomorúak, mert a vágyainkra gondolunk. Az boldogsággal és jó érzéssel jár. Azért vagyunk szomorúak, mert nem hiszünk abba, hogy megkaphatjuk, amire vágyunk. De még abban sem, hogy Isten megsegít. A hitetlenség szomorítja meg az embert. A bizalomnak a hiánya, hogy nem hiszi el az ember, hogy milyen sokra képes. Nem bízik magába, nem szereti magát, nem hiszi el, hogy amit ki tud találni, azt el is tudja érni”. Hú, ha ez így lenne, nekik még fürdőszobájuk is lenne. Benti vécével. Mert milyen jó is lenne, ha nem kéne kimenni a kerti vécéhez. Főleg télen, mikor oda-fagy rá az ember. Meg a gyerekek is. Mondjuk a kicsik biliznek, de a nagyok sokszor mondják, hogy hideg van odakint. Na meg kitakarítani. Hát az se nagy multság, inkább egy kész tortúra. A bentit meg csak meghúzza az ember, oszt viszi ki a házból a piszkot a víz, nem kell vele foglalkozni. Mondjuk a vízdíj az sok, oszt nekik még a villanyszámlára sincs elég. De ha buszvezető lenne, biztos keresne vagy százezret, vagy még többet is. Abból ki tudnák fizetni a villanyt is, a vizet is, meg még csirkemellet is tudnának venni a gyerekeknek. Hadd teljesüljön az álmuk. Jó is lenne. Na de most még csak annyi bevétele van, amennyit a hagymafödön keres. Meg a kerti vécé. De még mindig jobb, mintha a padlásra járnának. Mert vannak a falu szélén olyanok, de még itt az utcába is, akiknek még vécéjük sincsen. Dik hé!

Kint a kertbe se. Pedig az önkormányzat is segít ípíteni egyet, ha kell. Ő is úgy kérte még régen, mert féltették a gyerekeiket, hogy valami fertőzést kapnak, ha nincsen rendes vécéjük. Oszt elintézte. Felment a hivatalba, elmondta mit akar, oszt jöttek is a közmunkások egyszer, segítettek, együtt megcsinálták. Mondjuk ez évekkkel ezelőtt vót. De nekik köszönheti ezt a mostani munkáját a hagymaföldön. Mert elpanaszolta nekik, hogy nem tud dógozni, nem veszik fel sehovase, oszt az egyik mondta, hogy a mezőgazdaságis vállalkozó mindig keres munkást. Igaz az embereket csak feketén dógoztatja, pedig van könyvelője is. Azt beszílik, hogy a könyvelő rá szokta beszílni, hogy jelentse be az embereket, mert másképp nagyon megbüntetik. Oszt így néhányat bejelent, azoknak esztékájuk is van, ha megbetegednének véletlenül. Mondjuk ű nem szokott beteg lenni, így neki a feketemunka is jó. Nem bánta, ha nem jelentik be, csak dógozhasson, hogy tudjon pízst keresni. A közmunkás odadta a mezőgazdaságis vállalkozó mobilszámát, oszt amikor megkapták Karolinával a segélyt felhívták, másnap meg mán mehetett is a bót elé, mert ott kellett beszállni a kocsiba, amivel kihozták őket a hagymaföldre. Akkor még szerette ezt a munkát is, főleg azt a sok pénzt, amit keresett vele, de mán most sokkal jobban szeretne traktoros lenni. Mert látja, hogy azoknak sokkal könnyebb. Két traktoros is van itt. Lehet meg is kérdezi majd a főnököt, hogy nem lehetne-e elmenni valami traktoros iskolába? Hátha kéne egy harmadik. Helyettesíthetné őket, amikor ezek mennek szabadságra, vagy megbetegszenek. Olyankor ő lenne a traktoros. Vagy megkérdezi estére az öregasszonytól, hogy hogy lehetne ezt elintézni. Mert nem csak itt lehet traktoros az ember. Van másutt is traktor. Meg busz is. Jaj csak az lenne az igazi, buszsofőrnek lenni. De errül még soha senkinek se mert beszélni. Még Karolinának se. Attól fél, hogy kinevetnék. Mondjuk Karolina sose nevetné ki, csak mégse meri mondani

neki se. Még magának se. Pedig amikor a pízre rákérdezett legutóbb, azt mondta az öregasszony, hogy mindenki azzal tudja a legtöbb pízra keresni, amit örömmel csinál. Oszd csak azt kéne meghallani, hogy mit súg a szíve, mi lenne neki a legjobb. Neki a traktort is súgja, meg a buszt is. Csak a buszt hangosabban. Sokkal, sokkal hangosabban.

A tudás

„Napról napra jobban vagyok, hála neked Istenem!”³ – mondogatta Karolina lépésről lépésre, ahogy ment a boltba. „Napról napra jobban vagyok, hála neked Istenem! Napról napra jobban vagyok, hála neked Istenem! Napról napra jobban vagyok, hála neked Istenem! Napról napra jobban vagyok, hála neked Istenem!”. Messze volt a bolt, kint laktak a faluszélén, így elmondta vagy ezerszer, hogy „Napról napra jobban vagyok, hála neked Istenem!” mire felért a boltba, másik ezerszer pedig mire hazaért. Tudta, hogy hülyeségnek hangzik, de tényleg napról napra jobban volt, sőt egyre jobban, és tényleg tiszta szívéből hálás volt Istennek. Meg a boldogság professzor asszonynak is. Meg is mondta neki, de az csak annyit mondott, hogy „Magának köszönheti mindenki a sikerét, és a baját is, mert senkise tud belebújni a másik ember fejébe, hogy gondolkodjon helyette. Így mindenkinek megvan a választás szabadsága. Minden ember eldöntheti, hogy boldog vagy boldogtalan akar lenni. Aki jó dolgokon gondolkodik, jól érzi magát, boldog. Aki rossz dolgokon gondolkodik, az rosszul érzi magát és boldogtalan. Nincsen ebben semmi ördögösség, mert mindenki maga dönti el, hogy jó vagy rossz dolgokon gondolkodik.” Hát ő inkább a jót választja. Az sokkal kellemesebb. Mán megfigyelte az elmúlt hetek alatt, hogy annyira kifárad, ha a bajain gondolkodik, hogy este a tévé

³ A mondat a Domján László vezetésével tartott Agykontroll tanfolyamon hangzott el Debrecenben.

előtt elalszik. Ezek a rossz gondolatok így elviszik az ember erejét. De az öregasszony szerint nem a rossz gondolatokkal van a legnagyobb baj, hanem az ellenállással. Az az igazi rabló! Ezért most azt tanulja, hogy „ami jön fogadjátok, ami megy engedjétek.”⁴ Meg „vagyok ahol vagyok, és ez jól van”⁵. Igaz azt nem tudja ezeket miért kell mondogatni, de tényleg sokkal jobban érzi magát, mióta tanulja ezt a furcsaságot. Úgy hívják, hogy a hozzáállás intelligenciája. Felírta a füzetébe a múltkor, mert sehogya se tudta másképp megjegyezni. Azt mondta a boldogság professzor asszony, hogy „A hozzáállás intelligenciája azt jelenti, hogy az ember mindig úgy álljon hozzá a dolgokhoz, hogy azt keresse bennük, amiktől jól érzi magát. Mert bármilyen dologgal kapcsolatban gondolhatunk a jóra is, és a rosszra is. Az élet választások sorozata. Az intelligens ember arra törekszik, hogy olyan dolgokon gondolkodjon, amiktől jól érzi magát. A többiek meg azokon gondolkodnak, amik eszükbe jutnak. Csak azt mondja a boldogság professzor asszony, hogy aki nem törekszik rá akarattal, az inkább a rossz dolgokon járhatja az agyát, mert az ember magától mindig azon morfondíroz, hogy a rosszat hogy tudná elkerülni. Pedig ezzel csak szaporítja a bajt, mert amin gondolkodik, azt sokszorosítja.”

Így aztán Karolinnak jól fel volt adva a lecke. Azt már a harmadik kócsing után észrevette, hogy Kálmán mindig a rossz dolgokról beszél. Az ötödik kócsing után azt is észrevette, hogy ő is mindig arról beszél. Hú gondolta ezen pedig változtatni kéne. Például amikor bótba ment, mindig arra gondolt, hogy ők milyen szegények, ezt se tudja megvenni, azt se tudja megvenni. El is mondta egyik hétfőn este a boldogság professzor asszonynak,

⁴ <https://www.facebook.com/484832294912197/photos/a.493365944058832.1073741825.484832294912197/686503714745053/?type=3&theater>

⁵ https://www.youtube.com/watch?v=6L2MY_y9qq8 35.53

mire azt mondta neki, hogy fogjon két cetlit, írjon rá egy-egy mondatot, és tegye be a pénztárcájába. Azt kellett ráírni, hogy „1. Köszönöm mindazt a pénzt, amit az életem során kaptam! 2. Van elég, jut bőven mindenkinek!” Na megírta, és aztán vett egy pénztárcát is a piacon, mert addig nem volt neki. Úgy gondolta, hogy minek annak pénztárca, akinek úgyszincs pénze sose? De már most másképp gondolja, ezért is vette meg a pénztárcát. Szépen beletette a kis pénzét, meg mellé a két papírt. El se hitte, de tényleg hatott. Amikor kinyitotta a pénztárcáját, és meglátta benne a papírokat, vagy hálát, vagy reményt érzett. Sokkal jobb volt így boltba menni. Már az se volt olyan nagy hazugság, hogy „Napról napra jobban vagyok, hála neked Istenem!” Tényleg egyre jobban volt.

Gyöngyi óvónéni meg olyan kedves volt vele, hogy ki se lehet mondani. Keddenként, amikor vitte a kicsiket az óvodába, még kávéval is megkínálta, leültette, hogy mesélje el, mi volt tegnap a szkájolás közbe. Amiket elmesélt, azt Gyöngyi óvónéni is mindet megcsinálta. Igaz ő kocsival járt a boltba, nem gyalog, de kitalálta, hogy mivel minden nap trambulinozott, hogy fiatalos maradjon, közben tudta ű is mindig azt ismételtetni, hogy „Napról napra jobban vagyok, hála neked Istenem!” Sőt még a fürdőszobája tükreire is felírta. Karolina el is döntötte, hogy ő is fel fogja írni a fürdőszoba tükörjére, ha egyszer megéli, hogy nekik is lesz fürdőszobájuk. De a két cetlit is betette Gyöngyi óvónéni is a pénztárcájába. Milyen furcsa, hogy ez a tanult asszony is megcsinálja ezt a sok hülyeséget, és még el is mondja, hogy amióta csinálja, sokkal jobb neki egy csomó minden. Karolina is észrevette ezt, meg azt is látja, hogy Kálmán is boldogabb. A gyerekek meg sokkal nyugodtabbak.

Nincsen rózsza tövis nélkül

– Furcsa ez a kócsing, mennyi tudást ad az embernek – mondta Karolina a kávéját kavargatva.

– Tanítani kéne mindenkinek, hadd legyenek minél többen boldogok. Mert igaziból minden ember boldog akar lenni – tódította Kálmán.

– Csak azt gondolja, hogy az nehéz – vette vissza a szót Karolina.

– De a boldogság professzor asszony meg azt mondja, hogy könnyű – egészítette ki Kálmán.

– Na most kinek higgyen az ember? Magának, vagy az asszonynak? – kérdezte haraggal Kálmán testvére Kati.

– Mondjuk könnyebb lenne, ha könnyű lenne – mondta Karolina.

– Mert boldogtalannak lenni tényleg olyan nehéz – mondta Kati. – Nem is érti az ember, hogy minek született a világra? Azír, hogy szenvedjen?

– De a boldogság professzor asszony meg azt mondja, hogy mindenki maga dönti el, hogy szenvedni akar, vagy inkább boldog akar lenni.

– Hülye az az asszony – vágta rá Kati azonnal.

– Nem hülye az –, mondta Kálmán. – Aki boldog akar lenni, az olyanokon gondolkodik, amiktől boldogság, meg öröm járja át. Aki meg a baján gondolkodik, az szenved, oszt kiesz.

– Hát ha nem képes uralkodni magán? – kérdezte Kati. – Akkor mit csináljon? Hát csak nem szándékosan kínozza magát mindenki?

– De erre meg azt mondta a múltkor a boldogság professzor asszony – mondta csendesen Karolina –, hogy gyakoroljon.

– Persze, mintha az annyira könnyű lenne! – dohogott Kati.
– Gyakorolni, mikor annyi dóga van az embernek. Meg annyi baja.

– Na de ez nem kerül időbe – ellenkezett Kálmán. – Nem mindegy neked min gondolkodsz?

– Ez az, hogy nem mindegy, drága uram – mondta Karolina.

– Na igen. Csak annyit tanuljál meg testvérem, hogy azon gondolkozzál, amit szeretnél. Hidd el, mink nem akarunk neked rosszat.

– Nem tudom – mondta Kati. – Tik azzal fizettek, hogy mást is megtanítatok erre.

– Ezzel fizetünk – mondta Kálmán, – de ez neked nem kerül semmibe. Hát nem a testvirin akar először segíteni az ember? Mi a bánat bajod van? Mír vagy ilyen te? Ha Gyöngyi óvónéni örül neki, te mír nem örülsz, hogy elmondjuk?

– Van ebbe valami átverés. Nem segít mán senki a másikon, csak ha érdeke fűződik hozzá.

– Én is így gondoltam – mondta Kálmán –, de mán sajnálom azt az időt, amit az Örvényen kívül töltöttem.

– Mi az az Örvény?

– Egy olyan hely, ahol a Lelked van.

– Nem értem. Mit csinál ott a Lelkem? Meg az külön van éntülem?

– Énnekem mán elfogyott a tudomány – vakarta a fejét Kálmán.

– Na ma este majd úgyis következik a kócsing, gyere el te is az uraddal, oszt majd meglátjuk mit mond a kérdéseidre a boldogság professzor asszony – mondta Karolina. – Hát nem drága Kálmánom?

– Ha nem hiszed el, hogy jobb így nekünk, mit csináljak veled?
– Jól van semmit! – mondta Kati. – Tudom én, hogy jót akarsz, csak nehéz ezt elhinni.

– Tudom én – mondta Kálmán – nekünk is nehéz vót.

– Főleg neked – mondta Karolina.

Megitták a kávé, Kati hazament, de megbeszélték, hogy jönnék vissza hatra az urával, és este megkérdezik, ami érdeklí őket.

– Hallod Karolinám, nehéz ez a tanítás.

– Nehéz bizony, olyan fafejű a testvéred is, mint te vótál.

– Vigyázz a szádra, Karol. Lecseréllek két húszévesre, ha csúnyán bánasz velem!

– Ugyan Kálmán, ha kergetnélek se mennél el. Látom én, mennyire szeretsz bennünket.

– Tényleg örülök, hogy felhívtad a banyát. Csak ez a tanítás nehéz. Könnyebb munka kéne.

– Nincsen rózsza tövis nélkül Kálmán. Emlékszel, mit mond mindig az öregasszony?

– Emlékszek hát. Nincsen ingyen ebéd. Fizetni kell mindenért.

– De nem ez a baj, hanem az, hogy még te se hiszel benne Kálmán. Még mindig nem.

– Mit csináljak Karol?

– Próbálkozzál. Gyakoroljál. Éjjel, nappal, mert én mán többet nem leszek hitetlen, akármí lesz is.

– Hogy érted ezt Karol?

– Úgy Kálmán, hogy nem akarok többet másképp élni!

– Akkor se, ha kiderül, hogy ez nem normális?

– Akkor se. Inkább leszek külön, de boldog, mint olyan, mint a többi.

– Mér, milyen a többi?

– Megkeseredett, boldogtalan. Azt mondta a boldogság professzor asszony, hogy a magyar nők a világon a legboldogtalanabbak. Pedig csak boldog anya tud boldog gyereket nevelni.

- Én nem tudom, hogy van ez.
- Úgy van drága Kálmánom, hogy a gyerek olyan, mint az a száraz szivacs, amit bedobnak a vízbe. Azzal szívja meg magát, ami körülötte van. Később meg azt adja ki magából.
- Kitül hallottad ezt?
- Hát a boldogság professzor asszonytúl. Azt is mondta, hogy nekem kell döntenem arról, mit adunk át a gyerekeinknek.
- Mér csak neked? Nekem nem kell?
- Azt mondta a boldogság professzor asszony, hogy az emberek úgyis azt csinálják, amit az asszony szeretne. Tudod, odafordul a fej, ahova a nyak fordítja.
- Majd odafordulok én....
- Csak ne kéresd mán magad tovább Kálmán. Hát látod, hogy ez jó.
- Látom persze, de olyan nehéz.
- Mondjad azt, hogy azt akarom, hogy könnyű legyen.
- Istenem, egyenesbe jön a banya!!!
- Idefigyelj Kálmán! Az se jó, hogy banyának hívod a boldogság professzor asszonyt.
- Dik hé! Mér, mi a baj veled?
- Azt mondta, hogy csak attól tudunk tanulni akit szeretünk, de minimum tisztelünk. Tulajdonképpen mi bajod van veled?
- Megtanítja ezt a sok hülyeséget, oszt nyakaskodsz itt nekem...
- Ugyan Kálmán, hát nem vagy százszor boldogabb, mint mielőtt ismerted?
- Az vagyok, de nem értem sehogy se. Nem változott semmi.
- Kívülről. De a szíved már nem ugyanaz. Elkezdett lágyulni. Elkezdted hinni.
- Mibe???
- Hogy nekünk is sikerülhet. Hiába vagyunk cigányok, lehetünk mi is olyanok, mint a többi.
- Ha ráhallgatnánk, még különbek is lehetnénk.

– Ha különbek nem is, boldogabbak biztosan. Te szeretnéd, hogy a gyerekeink boldogabbak legyenek, mint mi?

– Szeretném, hogyne szeretném, de mit csináljak. Ha tudnám a csillagot is lehoznám az égről.

– Elég lenne, ha elhatároznád, hogy egy hónapot kipróbálsz. Csak egy hónapot, oszt meglátnád mi lesz. Én is így csináltam. Csak határozd el magad.

– Mert, ha nem teszem, mi lesz?

– Nyílik ki az olló köztünk, ahogy a boldogság professzor asszony mondja.

– Milyen olló?

– Azt jelenti, hogy egyre jobban eltávolodunk egymástól.

– De akkor ne csináld Karol!

– Vagy csináljad Te is Kálmán!

– Én vagyok az ember a háznál! Én döntök.

– Én meg a nyak vagyok, odafordulsz, ahova én fordítalak.

– Majd megfordítalak én...

– Megállj Kálmán!!! Nem kapsz semmit estére, ha fenyegetőzöl.

– Te fenyegetőzöl Karol!

– Kálmán én nem fenyegetőzök. Én nagyon szeretlek, az iletemnél is jobban, de a gyermekeinket még tőled is jobban szeretem. Én már döntöttem, úgy teszek, hogy boldoguljanak a gyerekek. Akár velem tartasz, akár nem.

– Oszt mit akarsz, mit csináljak?

– Határozd el magad!

– Mire???

– Hogy legalább megpróbálsz. Addig nem mondasz rá nemet, amíg ki nem próbáltad.

– Jól van. Legyen. De nehogy azt hidd, hogy fenyegethetsz!

– Dehogy hiszem, hát én se lennék nélküled semmi. Én se tudnék élni nélküled.

Az elhatározás

Megbolondult ez a Karol, vagy mi a fene van vele? – dohogott Kálmán. – Még hogy ultimátumot ad nekem? Mire fel??? Egyenlőre még nem a farka csóválja a kuttyát. Persze tudom én, hogy jót akar, meg azt is, hogy szeret. De ilyen válaszút elé állítani, hogy vagy jössz, vagy megyek egyedül. Ezt már mégse kéne. Csak én vagyok a család feje. Majd ennek a vínasszonynak is megmondom a magamét. Még veszekedést csinál köztünk. Mondjuk neki az tényleg nem érdeke. Meg Karol se akar rosszat. Csak szereti a pulyákat. Azoknak akar jót. Hogy boldogok legyenek. De mit kéne nekem csinálni, ha elhatároznám magam? Mert én nem mondókázok az biztos. Na majd estére megkérdezem, oszt eldöntöm mi legyen.

Így is tett. Estig csendben maradt, pedig nem volt könnyű türtőztetni magát. Mert amikor az új családja jön, utána mindig csak a veszekedés van. Most is elment Kati, még haza se ért, ők már marták egymást. Pedig nem Karol kezdte. Már azt se tudja, hogy kezdődött. Csak azt tudja, hogy szereti Karolt, meg a gyerekiket is. Nem akar külön utakon menni. Alig várta, hogy este hat legyen. Megjött Kati, meg az ura, meg ezek is hozták a gyerekiket. Tele lett az egész ház. *Jaj Istenem, de nagy teher a család – gondolta Kálmán, de hangosan semmit se mondott.*

Elütötte a hatot, amikor megszólalt az ájbet, jelezve, hogy hívja valaki szkájon Kevinkét. Köszöntek egymásnak, aztán Karolin bemutatta Katit, az urát, meg a családját, meg elmondta azt is, mér vannak itt.

A boldogság professzor asszony annyira megörült, hogy elkezdtek dolgozni, hogy összevissza dicsérte őket. Hogy milyen szorgalmasok, meg mennyire megtartják, amit ígértek. Mondott róluk egy csomó jót. Ami a Kati dolgát illeti, azt mondta, hogy „Mindenkinek magának kell eldönteni, mit akar. Erre senkit se lehet kényszeríteni, de még befolyásolni se. Nem szabad erőltetni senkit, mert nem akarásnak, csak nyögés a vége. Amíg magától nem dönti el, addig úgyse sikerül senkinek. Hagyják Katit békén. Nem hiszi el mindenki, hogy élhetne boldogabban is. És nem is kell minden embernek elhinnie, ki tudja ki akar boldognak lenni. Csak annak mondják, aki nagyon akar. Egyébként is egyénfüggő a boldogság. Olyan, mint az evés. Ki mennyitől lakik jól, és ki mit szeret. De az a legfontosabb, hogy a kötekedős kérdésre nem kell válaszolni. Főleg akkor nem, ha az a kérdés őket is el akarja bizonytalanítani. Hagyják figyelmen kívül, mert árthatnak maguknak is vele. Ha valaki gödörben van, és segíteni akarunk neki, jól tesszük, ha felé nyújtjuk a kezünket. Da, ha azt érezzük, hogy le akar húzni magához, gyorsan el kell engedni a kezét. Szabaduljunk meg tőle, amilyen hamar csak tudunk, mert másképp bennünket is visszaránt. Nem kell sajnálni se. Nem kell megmenteni az egész világot. Mindenki csak magáért felel. Ha látja, hogy nekem milyen változás történt az életemben, és ő is változtatni szeretne, megkeres magától. Ha pedig még nem jött el az ideje, hiába erőltetjük, nem lesz semmi belőle.”

Kálmán amíg hallgatta egyre rosszabbul érezte magát. Mint-ha lemaradna valamiről, amiről nem akar. Így aztán megkérdezte a boldogság professzor asszonyt, hogy mit kell csinálni annak, aki elhatározta magát?

- Ezt úgy értsem Kálmán, hogy maga is beáll közénk?
- Az mit jelent naccság?
- Maga is meg akarja valósítani a legmerészebb álmait?
- Nem, én csak Karollal akarok maradni. Meg a gyerekekkel.

– Nem értem – mondta erre a boldogság professzor asszony. Így aztán el kellett mesélni, mi történt délután. Bár a boldogság professzor asszonynak nagyon tetszett Karolin határozott döntése, csóválta a fejét annak hallatán, milyen válaszut elé állította Karol Kálmánt.

– Ez nem szép dolog – mondta Karolnak, - te zsarolod az uradat. Manipulálsz.

– Amikor valakit a saját érdekében manipulálnak, az nem rossz, mert jobban jár vele – mondta erre Karol.

– Alapvetően még igazad is lehetne, de nem fogja sokáig betartani, amire erőszakkal rávetted.

– MÉR ne tartaná?

– Mert nem belülről jön neki. Kívülről erőlteted rá, ezért egy idő után nem fogja betartani.

– Pedig sokkal jobban jár vele.

– Azt majd tudja a lelke Karolin mivel jár jól. Ne vegyél fel nagyobb terhet, mint amit elbírsz. Ne erőltess semmit. Se magadra, se másra.

– De ha szeretném, hogy együtt menjünk tovább?

– Akkor mondd meg neki, mennyire szereted. Milyen sokat jelent neked, és mennyire szeretnéd, ha együtt mehetnétek tovább. Mondd el neki azt is, milyen fontos neked a saját elhatározásod. Mondd el, te milyen elhatározásra jutottál. És ami a legfontosabb, fogadd el, bármilyen döntést hozzon is. De legalábbis tartsd tiszteltben.

– És ha nemet mond?

– Akkor majd végig gondold, hogy vársz rá, vagy mérsz nélküle tovább.

– Én nem várok senkire. Én már többé nem akarok másképp élni.

– Miért, választanod kell?

– Nem kell???

- Nem, ha nem akarod.
- Azt hogy lehetne?
- Elhatározod, hogy te már többé nem akarsz másképp élni, és Kálmánnal is együtt akarsz maradni.
- De ez nem ellentétes egymással?
- Miért lenne?
- Mert ő nem akar még boldog lenni.
- Karolin, számodra csak egy dolog a fontos. Te boldogan akarsz élni?
- Igen.
- És hajlandó vagy ezért változtatni a gondolkodásodon, és a viselkedéseden?
- Igen.
- Hajlandó vagy időt, és energiát tenni ebbe? Hajlandó vagy tanulni?
- Igen.
- Na akkor ez a te részedről egy elhatározás. A környezetedet pedig hagyd békén!
- De én csak jót akarok nekik.
- Értem. Ezért is mondom, hogy ha jót akarsz, ne csinálj rosszat! Ne manipuláld őket!
- De akkor mit csináljak?
- Tartsd magad a saját elhatározásodhoz!
- És Kálmán?
- Majd ő is elhatározza magát valamire.
- És, ha nem jön velem?
- Akkor dönthetsz úgy, hogy vársz még egy kicsit. Vagy sokat is, ha kell. Dönthetsz úgy, hogy csak vele mész tovább.
- Na erről beszélék.
- Nem, te arról beszélsz, hogy ráveszed csellel, zsarolással, fondorlattal, hogy veled tartson. Én pedig arról beszélék, hogy te saját elhatározásodból úgy döntesz, hogy nem mész nélküle tovább.

- Játék a szavakkal.
- Egyáltalán nem. A szabad akarat tiszteletben tartása.
- Minek kellene tiszteletben tartani a szabad akaratot?
- Mert ez a törvény. Ezt semmi sem írhatja felül.
- De a család, az összetartozás, a gyerekek.
- Életed legfontosabb kapcsolatai. Ez igaz. De a saját magadhoz fűződő kapcsolatod még ennél is fontosabb. Az a legfontosabb, hogy légy hű önmagadhoz. Ha szereted Kálmánt nem sürgeted. És főleg nem bánsz vele tiszteletlenül. Tudja ő mit akar. Hagyjál neki időt. Meg Katiéknak is.
- De akkor egyedül maradok.
- Ugyan Karol, máris olyan népes táborod van.
- De nem az én fajtámból. Én a mieinken akarok segíteni.
- Karol, minden ember csak magán tud segíteni. Te lehetsz jó példa, de vagy követnek, vagy nem. Ez már nem a te részed.
- Akkor az nem is számít, ha rajtam kívül egy cigány se változik?
- Nem baj, ha senkise változik. Még az se baj, ha te se változol.
- Na mostmán tényleg nem értek semmit.
- Ez azért van, mert nem hiszitek el, hogy minden rendben van, úgy ahogy van.
- Akkor mit küszködünk itt? – kérdezte Kálmán.
- Ez az, Kálmán jól látja, ez már küszködés.
- De akkor hogy csináljuk?
- Írjátok össze Karol, mi az, amit még jó szívvel, könnyedén meg tudtok tenni. A következő héten ezzel kezdünk. Jó éjszakát.
- Magának is – mondták szinte egyszerre.

Kezdetnek ez elég

Karol nem nagyon értette, mitévő legyen. Azt se tudta hova tenni, hogy csak könnyedén csinálja a dolgokat. Mi az, hogy ne küszködjön? Egész életében küszködött. Sőt küzdött keményen. Mégse vitte semmire. Persze még hetekkel ezelőtt megfogadta, amikor belekezdett ebbe a kócsingba, hogy most másképp lesz, mint amikor iskolás volt. Most hallgat a tanítóra, és megfogadja minden tanácsát. Így aztán eldöntötte, hogy megcsinálja amit az öregasszony javasolt. Kezdsenek összeírják, kinek mi okoz örömet. Így egyik este vacsora után összeült a család, hogy megbeszéljék, mi az amit könnyen meg tudnak csinálni. Erőlködés nélkül, és örömmel jár.

– Nekem nagyon könnyű sokat pihenni, feküdni, tévézni – mondta Kevinke.

– Nekem is! – kiáltotta a tizennégy éves Klaudia.

– Nekem is! – mondta, még a testvérénél is hangosabban Krisztofer.

– Nekem könnyű itthon maradni az iskolából, oszt aludni egész nap – tódította a tízéves Kira.

– Nekem is könnyű lenne átaludni egy napot – mondta Kálmán.

– Na, az nekem is könnyű lenne – mondta Karol.

– Nekem könnyű lenne focizni egy egész nap! – mondta csillogó szemekkel a hat éves Kolos.

– Nekem meg könnyű lenne babákkal játszani, mondta a hét éves Kellike.

– Neked Kasszandrám, mi lenne a könnyű?

– Énnékem könnyű lenne egész nap sorozatot nézni.

– Hát a kicsiknek?

– Azok még nem csinálnak nehezét. Nekik még megvan a magukhoz való eszük. – mondta Karol, miközben gyönyörködve nézte a három kicsit. Klementína ült nagy nyugodtan, és egy régi rongyos mesekönyvet nézegetett, Kamilló le-fel szaladgált, és visongott közben, a kicsi Klarisz meg kotort utána négykézláb. Még az is lehet, hogy kergette.

Miután így kigondolták, mi lenne nekik a könnyű, elkezdtek azon gondolkodni, hogy lehetne megcsinálni. Egész nap persze, hogy nem alhatnak, de este a szülők, és Kira, ha annyira szeretnek aludni, már lefeküdhetnek a kicsikkel együtt nyolc órákor. Akkor felszabadulna a tévé is, mert Kálmán mindig a meccseket nézi, meg a sportközvetítést. Klaudika, Kevinke, Krisztofer, meg Kaszandra nézhetné így este a sorozatokat. Még azt is kitalálták, hogy Kolost beíratják a focusuliba, Kellikének meg varr az anyja néhány rongybabát, hadd jáccon velük, ha szereti.

Még a hangulatuk is más lett, ahogy mindezt kigondolták. Alig várták, hogy másnap legyen, hogy el tudják kezdeni. Közben váratlanul szóltak az óvodából másnap reggel, hogy selejteztek le mesekönyveket, meg játékokat, és ha elfogadják, összekészítettek nekik is egy dobozzal, mert nagycsaládosok. Minden gyereknek tettek bele valamit. A nagyok társasjátékot kaptak, a kicsik babákat, kis gáztűzhelyet, lábosokkal, meg gombfocit.

Karol nem tudott hova lenni a csodálkozástól. Még meg se tudta tanulni azt az új csodamondatot, amit a boldogság professzor asszony utoljára tanított neki, de ha hazamegy, az lesz az első, hogy megkeresi a füzetét és megnézi. Így is tett. Az volt felírva, hogy „Az életben minden könnyedén árad felém.”⁶ Hm

⁶ <https://www.facebook.com/nekedigaz/photos/a.600248600017256.1073741828.60241476684635/842075695834544/?type=3&theater>

– gondolta Karol –, nincs túl sok értelme, de ez se rosszabb, mint a „Napról napra jobban vagyok, hála neked Istenem!” Ezért elkezdte megtanulni az új mondatot: „Az életben minden könnyedén, örömmel és ragyogva árad felém.” Furcsa dolgokat tud ez a boldogság professzor asszony. Van tőle mit tanulni. Már alig várta, hogy este Kálmán hazaérjen a hagyma fődről, oszt elmondhassa neki, hogy van baba is, gombfoci is, társasjáték is, meg mesekönyv is. Milyen szerencse érte megint őket.

Közben Kálmánnak délelőtt eszébe jutott, hogy neki vajon könnyű lenne-e vezetni egy traktort? Egész délelőtt ez járt a fejébe. Ezért ebéd közbe megkérte a főnököt, hogy engedje meg, hogy beüljön a traktorba, hogy belülről is megnézhesse. A főnök nemcsak megengedte, hanem ebéd után magához is hívatta Kálmánt, hogy megkérdezze tőle, tetszett-e neki belülről a traktor?

– Nagyon teccik – mondta Kálmán őszinte mosollyal az arcán. – Olyan, mint egy nagy erős kanca. Jaj de jó annak, aki ilyen vezethet – csúszott ki a száján.

– Dik hé! Tán szeretnél traktoros lenni? – kérdezte a gazda.

Kálmán ugyan megszégyellte magát, hogy még nagyravágyónak tartják itt a végén, és kinevetik, de már nem akarta többé letagadni az álmait, se maga, se mások előtt.

– Szeretnék – mondta a szemét lesütve.

– Na akkor nagy szerencséd van, mert most mondta a könyvelő, hogy támogatják a Munkaügyi Hivatalnál a romák tanulását, nekem meg éppen most szólt az egyik traktorosom, hogy szeptember végén elköltöznek a faluból a közeli városba, mert mind a ketten ott kaptak munkát a feleségével.

Kálmán azt hitte, hogy rosszul hall, vagy képzelődik.

– Mit mondtál főnököm? – kérdezte elképedve.

– Azt, hogy most a munkaügyi kifizeti a „B” kategóriás jogosítványt, és azzal a kerti traktort tudnád vezetni, meg a piros rendszámú traktort is. Lenne hozzá kedved?

– Lenne – mondta Kálmán, de azt hitte, hogy ott a helyszínen szörnyet hal. A szíve a torkába dobogott, szinte azt se tudta, hol van.

– Megvan a nyolc általánosod?

– Igen. Nem vótam jó tanuló, de megvan.

– Na akkor, hónap szépen öltözzél fel, oszt a Hivatalba menjél, jelentkezzél le, megyek én is utánad, ahogy kihoztam az embereket a fődre.

– Jó. – mondta Kálmán, de még mindig nem volt magánál. Szinte reszketett a keze, amikor rágyújtott egy cigarettára.

– Ha meglesz a jogsid legalább a Sharant is vezetheted, ha én nem érek rá, hogy kihozd az embereket a fődre.

– Azt mondd főnököm, hogy én vezethetném a Volkswagen Sharant??? – kérdezte Kálmán elképedve.

– Hát nem mindennap, csak amikor én nem érek rá.

– És miért pont engem választanál?

– Úgy vettem észre, hogy nem vagy iszákos. Igaz?

– Igen, tényleg nem vagyok, mondjuk nem is lenne miből inni.

– Sok a gyerek?

– Sok, de nem bánom. Olyanok ők nekem, mint másnak a kincs. Nekünk ők a kincseink.

– Na látod, az a másik oka, hogy mindent megteszel a családdodért. Dógozol, megbízható vagy, el akarod tartani őket.

Kálmánnak könnybe lábadt a szeme, így nem nézett rá a főnökre. Szégyellte, hogy ilyen gyenge, de nem tudott mit csinálni. Ez a traktorosság, a gyerekei, meg, hogy megdicsérte a főnök a szemibe. Na ezt már nem bírta el meghatódás nélkül. Istenem, ha ki tudta volna mondani, hogy mennyire hálás. Ha lennének rá szavak. Alig várta, hogy vége legyen a munkának, és el tudja mondani Karolnak, meg a családjának, micsoda szerencse érte őket. Este amikor hazament leültek a tornácon Karollal, és egy fél órán át csak beszéltek.

– Lehet, hogy tényleg csak ennyi lenne az egész, hogy ne erőlködjön ember, hanem inkább érezze jól magát? – kérdezte Karol.

– Ha tényleg igaza van a boldogság professzor asszonynak, akkor az emberek nagyobbik fele jól el van tévedve.

– De akkor mér tanítja mindenki, hogy küzdeni kell?

– Meg miért gondoljuk, hogy szenvedés az élet?

– Mi van, ha öröm?

– Igen. Akkor mi van?

– Akkor az van amit a boldogság professzor asszony mondott – válaszolta Kálmán.

– De mi az? – kérdezte Karol. – Hát mán annyi mindent mondott.

– Az van, hogy ez kezdetnek elég.

– Mi Kálmánom?

– Ez a tudás. Hogy ne erőlködjön az ember. Csak legyen örömteli. Keresse azt, amitől boldog.

– Vagy legyen boldog attól, ami van.

– Hát mondhatjuk így is, de egy a lényeg, hogy az élet naposabbik oldalára kell átmenni. Ott egye meg a fene azt a sok kesergést, nem jó az semmire.

– Hacsak arra nem, hogy megtudjuk, mit szeretnénk helyette.

– Dik hé! Hallod Karol, mán tényleg egyenesbe jön a boldogság professzor asszony. Mintha őt hallanám.

– Na akkor figyeljél, oszt okosodjál – mondta Karol nevetve.

Gyakorolj, gyakorolj

Olyan boldog volt a Kolompár család, hogy már egyre többen kezdték kérdezgetni őket, mi történt velük. Volt, aki azt hitte, hogy nyertek a lottón. De ők nem szoktak lottót venni, azt mondta Karol, hogy az a bolondok adója. Karol néha jól meg tudta mondani. Meg néha jól el tudott keseredni. Igaz, hogy egyre többször boldog volt, de néha meg annyira elkámpicsorodott, hogy Kálmán rá se ismert. Igaz, Karol se Kálmánra. Ahhoz képest, hogy mennyire szidta kezdésnek a boldogság professzor asszonyt, most állandóan fütyöl, danol, mintha ő lenne a világ legboldogabb embere. Igaz, ez a traktorosság olyan nagy boldogság neki, hogy el se lehet mondani. Úgy tanul, mint Kevinke, meg ugyanolyan okos is. Karol is boldog volt, csak sokszor azon vette észre magát, hogy mán megint olyanokon járhatja az eszét, amitől fél, amit kerülni szeretne. Meg is kérdezte egyik alkalommal a boldogság professzor asszonyt, hogy miként lehetne ezt megoldani?

– Olyan jól megy minden, majd elszállok az örömtől, aztán észre se veszem, hirtelen visszacsúszok. Hogy lehetne ezen segíteni, drága boldogság professzor asszony. Tanítsál mán meg erre, mert mán mindgyán letelik a tizedik alkalom, oszt én meg attól félek, hogy nem tudom csinálni egyedül.

– Dehogynem tudod. Okos vagy, sokat tanultál, jól haladsz.

– De ezt a problémámat hogy oldjam meg?

– Tudod te azt: gyakorolj, gyakorolj!

– Hiába gyakorlok, nem akar menni.

- Karol, hogy tanultak meg a gyerekeitek járni?
- Hát felálltak oszt mentek.
- Nem okoskodtak, gyötrődtek, meg morfondíroztak azon, hogy az nem fog menni?
- Hát nem – nevetett Karol.
- Pedig, ha jól végiggondolod, sokkal nehezebb dolog megtanulni járni, mint bármi más.
- Á, nekem az könnyű vót.
- Tényleg? Akkor mondd már el nekem, hogy egy kicsi gyermek, aki hónapokon át fekszik a hátán, vagy kúszik a hasán, miért pont a két picurka talpacskájára áll rá? Mennyi arra az esély, hogy a pici lábcskáján meg tud állni, tud majd járni, sőt egy-kettőre szaladni is fog.
- Hát én ezen még sose gondolkodtam.
- De most mit gondolsz, ez így könnyű, vagy nehéz.
- Ha most kell mondani, elég nehéznek látszik.
- Bizony – mondta a boldogság professzor asszony. – Egyszer láttam egy dokumentumfilmet, amiben, bemutatták milyen sok minden kell ahhoz, hogy járjon az ember. Mégis meg tudja csinálni már az egyéves gyerek is.
- Hát én ezen sose gondolkodtam még, de tényleg igaz.
- Azt mondd meg nekem, Karol, hogy tanul járni a gyerek? Sikerül neki egyből minden?
- Dehogy, sokszor elesik.
- És amikor elesik, elkezd nyafogni, hogy nem fog ez nekem menni, mindig visszacsúszok?
- Nem – mondta Karol, de már tudta, rég nem a gyerekről van itt szó egyedül.
- Hanem mit csinál?
- Sír egy kicsit.
- Aztán?
- Aztán feláll, és próbálja megint.

- Meddig?
- Hát amíg meg nem tanul jární.
- Érted már Karol, mit kell tenned, ha visszacsúszol?
- Értem, csak szavakkal nem tudom megmondani. Álljak fel?

Vagy ne nyafogjak?

- Ha fáj, sírjál, de ne maradj ülve, ne add fel!
- De olyan nehéz!
- Jární se volt könnyű megtanulni. Sokszor elestünk, néha nagyon fáj is, ahogy megütöttük magunkat. Mégsem mondtuk, hogy én most már feladom, mert megint elestem. Addig próbáltuk, amíg nem sikerült.

– Akkor én most mit csináljak?

– Ne gondolkozz, csak gyakorolj, gyakorolj, gyakorolj – mondta kedvesen a boldogság professzor asszony.

– Just do it!

– Beszélsz angolul?

– Csak ezt jegyeztem meg, azt jelenti „csak csináld”.

– Látod Karol, vág az eszed, mint a borotva. Igazán örülök, hogy megismertelek.

– Én is örülök. Isten látja a lelkem, nagyon örülök neki. Mán rég meg akartam kérdezni, mér csinálod ezt a munkát. Biztos nem vagy mán rászorulva, hogy szegíny cigányasszonyt tanítsál arra, hogy legyen boldogabb. Mér fontos ez neked, drága professzor asszony?

– A mondás szerint, amilyen az asszony, olyan a családja, és amilyen a család, olyan a társadalom. Sokat tehet minden szegény cigányasszony, de ahhoz előbb tudnia kell. Ezért csinálom. Hogy együtt, veled és másokkal egy kicsit jobba tegyük ezt a világot.

Sose adom fel

– Minden jónak vége szakad egyszer – mondta Karol bánatos arccal.

– De csak azért, hogy átadja a helyét valaminek, ami még annál is jobb lehet.

– Biztos vagy ebbe, drága professzor asszony?

– Biztos.

– Bár nekem is ekkora lenne a hitem!

– Majd megerősödik a tiéd is idővel. Ahhoz, hogy tudjál hinni benne, kellene a sikerek is.

– Látom, hogy igaz.

– Akkor már csak az elhatározásodat kell fenntartani. Nem bántad még meg, hogy belekezdtél?

– Nem én. És sose adom fel. Megtanultam a múltkori leckét. Figyeltem a kis Klariszkát, néztem ahogy feláll, tesz egy lépést, kapaszkodik, visszaül. Pihen egy kicsit, megint feláll, tesz két lépést, kapaszkodik, visszaül. Így halad egyrűl a kettőre.

– Jól van, Karol. Nem kell mán neked tanító tovább, mert magadtól is meg tudod találni a környezettedben azokat, akiktől tanulni tudsz. Gyermektől tanulni olyan, mintha a legnagyobb mesterektől tanulnál.

– De azért rossz, hogy vége van.

– Ne szomorkodj, amíg használod a tudást, nem szakad meg köztünk a kapcsolat. A lelkünk összeér.

– Behívatott a polgármester úr tegnap.

– Miért?

– Azt mondta, hogy egy integráló iroda roma családmentorokat alkalmaz, kísérleti jelleggel.

– Izzalmasan hangzik.

– Csak nem tudom, mit csinálnak az integráló irodisták.

– Mit mondott neked a polgármester?

– Hogy Gyöngyi óvónéni engem javasolt, de azt nem tudom, hogy kell integrálni.

– Az integrálás beillesztést, beépítést, egyesítést jelent. Tudod, ilyen beilleszkedést.

– Akkor már értem, mert azt mondták, hogy aki megkapja a munkát, az a roma családokhoz jár, oszt segíti őket, hogy az óvodával, iskolával, családsegítőssel, védőnővel, meg a hivatallal is szót tudjanak érteni.

– Téged akarnak roma családmentornak?

– Azt mondta Laci bá, hogy igen.

– Ki az a Laci bácsi?

– A polgármester.

– Hány éves?

– Vagy harminc.

– Karol, megmondtam neked a múltkor, hogy ne bácsizz tőled fiatalabb férfiakat!

– De ő a polgármester.

– Te pedig egy tízgyermekes édesanya vagy. Tessék magázni, és polgármester úrnak szólítani!

– Hát megpróbálom, de nem ígérek semmit.

– Hogy fogsz tudni dolgozni a gyerekek mellett?

– Ez csak heti húsz óra, nem veszttem el az anyaságit se, és beszélgetni kell, meg anyámék is segítenek.

– Vigyáznak a gyerekekre, amíg dolgozol?

– Igen, ha olyan a munka. De azt mondta Gyöngyi óvónéni, hogy babakocsi tologatás közbe is tudok dőgozni, mert ennek az a lényege, hogy köztük legyek, példát mutassak, meg beszélgessek.

- Most is ezt csinálod.
- Igen, de itt papírokat is kell majd vezetni. Mondjuk attól nagyon félek.
- Majd segítenek ott, megtanítanak mindenre.
- De ha buta leszek?
- Karol mire jó a félelem?
- Hát, hogy lefelezzé az erőmet?
- Ezt akarod?
- Dehogya, csak elfelejtettem.
- Mennyit fogsz keresni?
- Azt mondták, negyven ezret.
- Na látod – mondta a professzor asszony –, mikor belekezdünk a coachingba, el se hitted volna, hogy két hónap múlva az urad tanfolyamra jár, hogy megszerezze a jogosítványt, te pedig kapsz egy jó munkát.
- Nagyon megváltozott az életünk. Én ezt mindenkinek meg fogom tanítani, akivel találkozok, mert ez annyira jó.
- Csak annak tanítsd meg Karolina, akit érdekel, mert ha mindenkire rázúdítod, nagyon sok csalódásban és kritikában lesz részed.
- Jó, megfogadom. A jövő hét lesz az utolsó?
- Igen, de már jól elboldogulsz magad is, és hívhatsz is, ha megakadsz valamivel.

A gazdag cigány

Eljött az utolsó coaching ideje. Az utolsó hétfő. Kálmán is félretette a KRESZ könyvet, hogy illendően elköszönjön a családdal. Jó, hogy belevágtak ebbe. Tanultak, amit tanultak, de azzal nem vesztettek semmit, hogy szkájoltak a professzor asszonnyal. Sőt nagyon is sokat nyertek vele. Mintha kicserélték volna a fejüket. Meg a szívüket is. Sokkal kevesebb volt a keserűség az életükben, és tényleg nem került semmibe, csak figyelni kellett. Mind nagyon hálásak voltak, mindenki el akart utoljára köszönni. Mind a tizenketten. Így oszt hétfőn este hatra minden dógot elintéztek. Meg vótak fürdetve a gyerekek is, hogy utána már csak a szkájra kelljen figyelni. Gyorsan eltelt az idő, és ahogy jött a hat óra, megint ott ült az egész család. Éppen úgy, mint hetekkel ezelőtt, amikor belekezdtek ebbe az egészbe. Legelől Kálmán, mögötte Karolina, akinek az ölében vót Kamika, mert igaz, hogy még csak két éves, de fiú, oszt ugyi annyira eleven. Klaudika meg fogta Klariszkát. Kevinke meg hívta a szkájt. Meg is jelent újra az öregasszony. Most is mosolygott, és nagyon kedves volt. Azt kérdezte tőlük, emlékeznek-e, hogy amikor legelőször beszéltek vele, mit kérdezett tőlük. Senki sem emlékezett, így aztán elmondta.

– Azt kérdeztem, hogy azért hívtak, mert szeretnék megtanulni, hogy arról beszéljenek, és azon gondolkodjanak, amit szeretnének?

– Én már emlékszem!– mondta Kálmán. – Azt mondtuk, hogy nem, mi csak pénzt akarunk.

– Igen. Hogy tudják etetni a gyerekeket. Mert attól félték, hogy elviszi őket a hatóság, ha kikapcsolják a villanyt.

– Igen, ez így vót, igazibul.

– A végére tartottam, mert nem tudtam, szóba hozhatom-e, de csak nem állom meg, hogy ne beszéljek róla.

– Miről, drága professzor asszony? – kérdezte Kálmán.

– Arról, hogy juthatnának nagyon gyorsan pénzhez.

– Hát az engem borzasztóan érdekelne.

– Miért, lenne valami terve?

– Nem beszéltem eddig róla, de igazibúl én buszvezető szeretnék lenni.

– És mi kellene hozzá?

– Most kifizetik a jogosítványt a személyautóra, meg még a teherautóra is.

– Az nagyon jó.

– És még fizetést is kapok, amiért iskolába járok – mondta Kálmán boldogan.

– Igen, tudom, ez igazán jó dolog.

– De már több jogosítványt nem fizetnek, mert azt mondták a munkaügyisek, hogy a B és C kategóriás jogosítvánnyal mindig lesz munkám, és a kettő együtt összesen többszázezer forint. Úgyhogy nincs több támogatás, mert elfogyott a keretem.

– Én tudnék egy megoldást arra, hogy meglegyen a busz jogosítvány ára is.

– Az én fizetésem? – kérdezte Karol.

– Abból nem fürdőszobát akartok csinálni?

– De igen, de már mondtam Kálmánnak, hogy kibírunk még egy évet, és majd a buszvezető fizetéséből megcsináljuk a fürdőszobát.

– Ez se rossz gondolat, de én tudnék másik megoldást is.

– Tényleg?

– Tényleg, de lehet, hogy nem fogtok örülni neki.

– Én mindennek örülök, annyira szeretnék buszt vezetni – mondta Kálmán.

– Mondom akkor, hogy szerintem mitől lennétek gazdagabbak.

Szinte lélegzetviassafojtva figyelt a család. A professzor asszony vett egy nagy levegőt, majd azt kérdezte:

– Mennyi megy el havonta cigarettára?

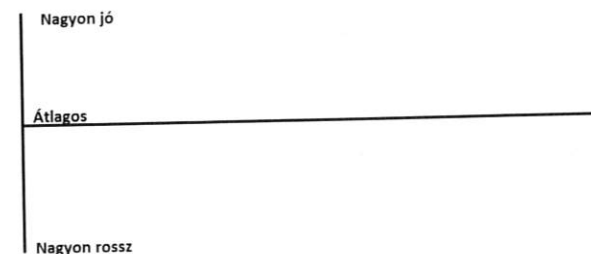
– Hát elég sok.

– Ismeri valaki a drogcspadát?

– Sose hallottunk még róla.

– Na, akkor én ezt most megtanítom. Nagyon könnyű megérteni, régen általános iskolákban is tanítottam, hetedik, nyolcadik osztályban.

Felrajzolt egy grafikont, és bejelölte rajta azt, amikor átlagosan, nagyon jól és nagyon rosszul érezzük magunkat.

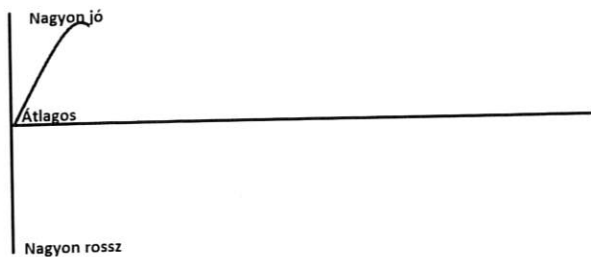
– Vegyük például az ivást. Láttatok-e már ittas embert? Nem tökrészeg, magatehetetlen embert, csak ittas. Hogyan érezte magát?

– Jól.

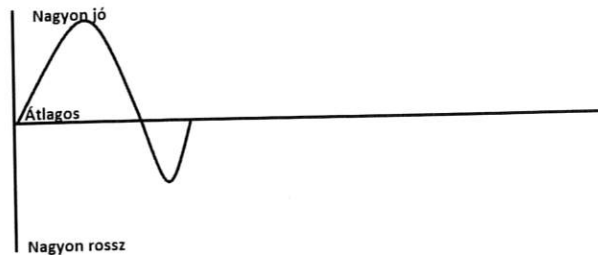
– Viccesen.

– Nagyon jól.

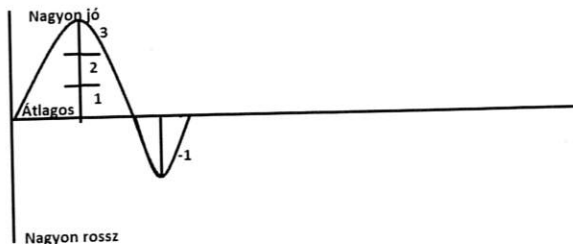
– Így van, ital hatására, ami valójában ugyanolyan drog, mint a cigaretta, általában jól érezzük magunkat. Rajzoljuk ezt be.

- Mi történik másnap? Másnap is ilyen jól érzi magát, aki drogot használt?
 - Nem.
 - Másnapos lesz.
 - Másnap rosszul lesz.
 - Így van. Másnap az átlagosnál kicsit rosszabbul érzi magát.
- Ha felrajzolom, talán így néz ki:

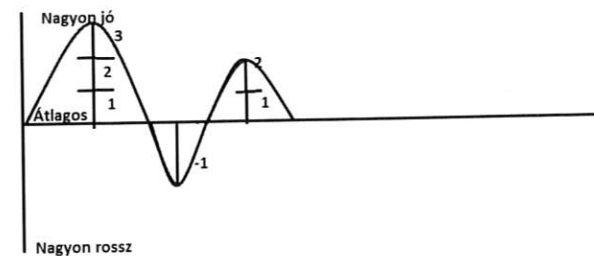

- Ez azért mégis megéri. Nézzétek csak, ha számokat teszlek ide, jól látszik, a droggal három egységgel jobban érzem magam, és másnap csak egy egységgel rosszabbul.

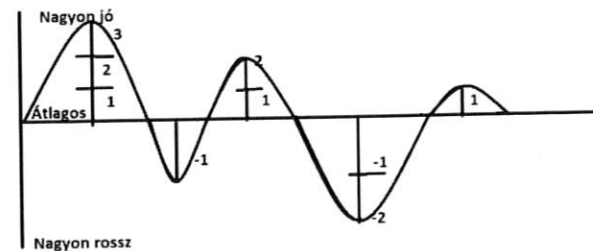

- Nem lehet, hogy ezért használják olyan sokan, mert rájöttek, több benne a jó, mint a rossz? Legalábbis eleinte.

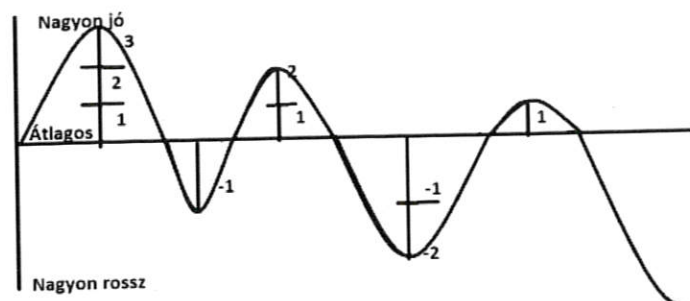
- Na, nézzük tovább, mi történik. Azt szeretném, hogy újra jól érezzem magam, így újra használom a drogot. És az nem csap be, újra háromegységgel jobban érzem magam. Igen ám, csak most -1-ről indultam, így a végeredmény már három helyett kettő:

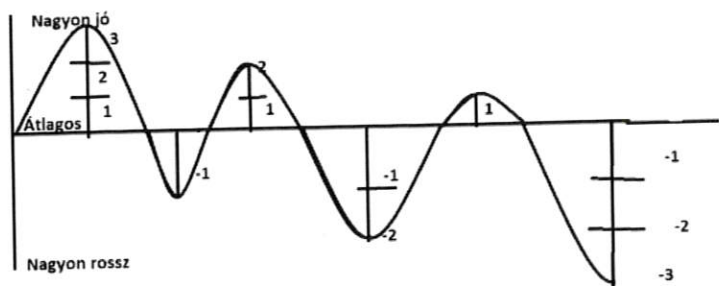
- És jön a másnaposság, ahol kicsit megint rosszabbul vagyok. Így a következő kört még mélyebbről kezdem, és bár a drog nem csap be, megkapom a három egységemet, már csak kicsit érzem jobban magam a drogfogyasztással együtt, mint azok, akik semmit sem használnak.

- Aztán persze jön a másnap, és vele együtt a még mélyebbre zuhanás:

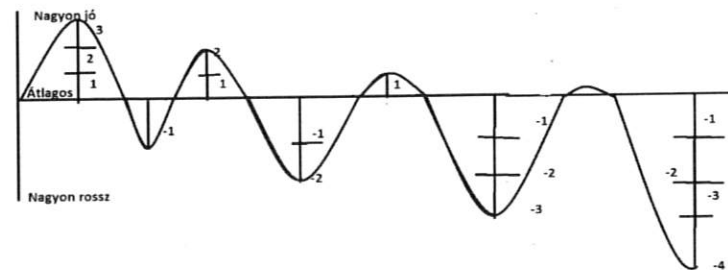

– Innen már a dolog egyáltalán nem vicces. Nagyon rosszul vagyok, így újra használom a drogot, mert már megtanultam, attól jobban leszek. Tényleg újra emelkedem háromegegységnyit, csak hogy annyira mélyről indultam, hogy a drogfogyasztással együtt sem érzem magam úgy, ahogy mások drogok nélkül.

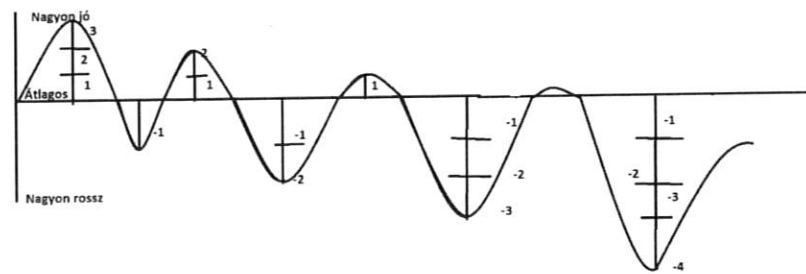

– Ettől kezdve szükségem van a szerre, mert, ha nem használom, rosszul vagyok. Ha használom, átlagosan. Eljutok odáig, ahol ugyanazt a közérzetet, amit mások mindenféle szer nélkül éreznek, nekem csak bizonyos drogok segítségével sikerül fenn tartani.

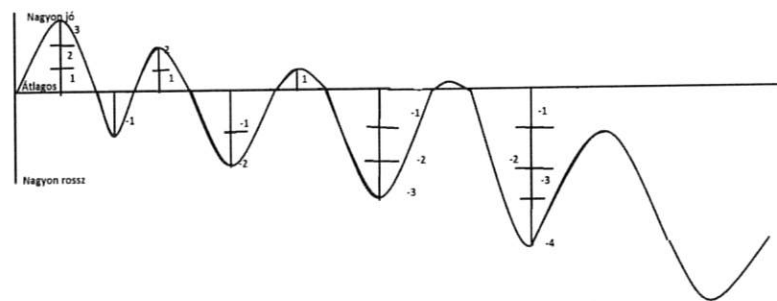
Aztán még rosszabbra fordul a helyzet, mert mindig egyre mélyebbről kezdem, és már ugyanaz a mennyiség nem tud az átlagos jó közérzetig eljuttatni.

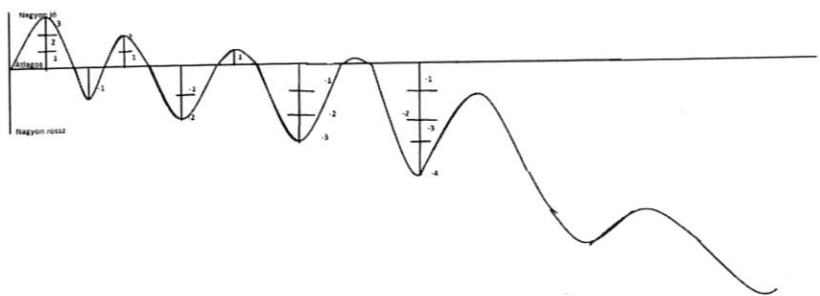
– Ilyenkor már akkor is rosszul vagyok, ha használom a szert, viszont, ha nem használom, nagyon rosszul érzem magam.

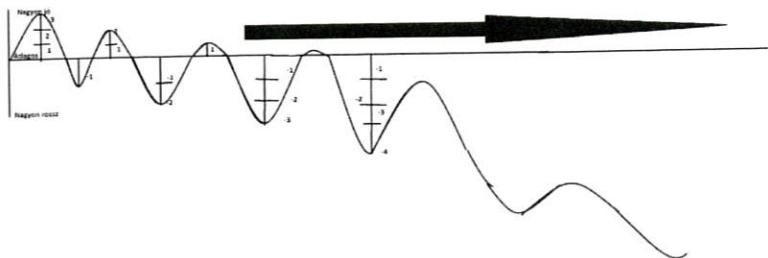
– Az állapotom egyre romlik, a lejtőn már nincs megállás:

– Ha valaki ebben az esetben ki akar szállni, már csak külső segítséggel tud. Sajnos sokan élnek tagadásban, azt mondják, ez még nem is komoly, bármikor abba tudnák hagyni, ha akarnák, vagy szégyellnek segítséget kérni, így zuhannak tovább lefelé.

– Azt még eddig nem mondtam, ami egyébként az egyik legfontosabb információ: a drogcspadának csak egy kijárata van. Amerre a drogos zuhan, az a halál felé visz:

– Mi ennek a helyzetnek az egyetlen megoldása, ha nem szeretnénk idő előtt a temetőbe kerülni?

– ???

– Hát meg kell fordulni. Abban a percben, amikor segítséggel, vagy önerőből ráébred valaki, csapdában van, forduljon meg és gyerünk kifelé. Ilyenkor felmerül a kérdés, honnan tudom, csapdában vagyok-e? Erre az egyszerű válasz az, amikor a szer kezd elhasználni engem, nem én a szert, már biztosan baj van. Amikor muszáj rágyújtanom, mert egyébként rosszul érzem magam.

– Menjünk tovább, mert szerintem mindegy, mit használ valaki, drogot, alkoholt, gyógyszert, dohányt, élvezeti szereket vagy bármilyen más tudatmódosítót, ami sokszor a játékszenvedély, a vásárlási mánia vagy bármi más, vagy megérti, hogy függ valami-

től, amit ő tesz vagy visz be kívülről vagy nem. Aki megérti, rájön, azzal, amit tesz, folyamatosan növeli a problémát. Egy megoldás van, ha visszakerül abba az állapotba, ahol nem függ a szertől.

Nézzük meg most azt, mibe kerül nekünk ez az erőltetett, gyorsított menetelés a temető felé. Számoljunk a cigarettával, mert a dohányzás úgymint annyira elterjedt. Segítsetek nekem számolni.

– Ha egy doboz cigaretta 1000 forint, és egy nap alatt elfogy, egy hét alatt az?

– 7 000 forint.

– Egy hónap alatt?

– 30 000 forint.

– Egy év alatt?

– 365 000 forint.

– Tíz év alatt?

– 3 650 000 forint.

– Huszonöt év alatt pedig?

– 9 125 000 forint.

– Ha egy családban ketten is dohányoznak, ez az összeg?

– 18 250 000 forint.

Mi az okosabb, bűzrudacskákat dugdosni a szánkba, és erőltetett menetben haladni a temető felé, vagy megfordulni és elindulni kifelé? Egyáltalán mi másra költethetünk el ezt a pénzt? Mit vehetnék egy hét alatt a 7 000 forintból?

– Élelmiszert, ruhát.

– És egy hónap alatt a 30 000 forintból?

– Informatikai eszközöket.

– Egy év alatt a 365 000-ból?

– Nyaralást.

– Tíz év alatt a 3 650 000 forintból?

– Autót.

– Mit tudok venni 9 125 000 forintból?

– Lakást.

– És 18 250 000 forintból?

– Házat.

– Igen. Közben vége az órának is. Köszönöm, hogy megismerhettelek benneteket. Mindig elmondom, én tizennégy év alatt szoktam le a dohányzásról, viszont már negyvenegy éve vagyok füstmentes. Lehet, egyszer kiszámolom, mennyi pénzt takarítottam meg ezzel. De a pénztől a tiszta levegő, a kényeszermentesség, és a saját magamért érzett felelősség jóval többet jelent. Szóval ne adjátok fel, amíg nem sikerül elérni a célotokat. Tanuljatok a kisgyerekektől. Ha elestek, álljatok fel és kezdjétek el újra. Egészen addig, amíg nem sikerül. Nagyon sok nagyszerű módszer, terápia és gyógyszer segíthet abban, hogy az emberek leszokjanak arról, ami káros az egészségükre. Sok szakember van, aki segíteni tud, de a döntést mindenki csak maga tudja meghozni. A döntés pedig jelen esetben arról szól, hogy akartok-e beljebb menni a drogcspdába, vagy inkább megfordulnátok, és elindulnátok kifelé.

– Gondoljátok végig, és ha tudtok, dohányozzatok kevesebbet, vagy teljesen szokjatok le róla. Ha pedig most még nem tudtok, legalább a reményt ne adjátok fel.

– Egyszer úgyis sikerül – mondta Karol.

– Ha nem hagyjuk abba addig a próbálkozást, amíg nem sikerül, akkor biztos, hogy leszokunk – tódította Kálmán.

– Lenne fürdőszoba is, meg buszjogosítvány is.

– Utána meg köthetnének a gyerekekre, ami megmarad.

– Hát azért tényleg kár szívni, hogy még rosszabb legyen.

– Még az is lehet, hogy nem lennének ennyire soványak.

– Meg akkor a gyerekek se szoknának rá.

– Hány nap alatt lehetne leszokni?

– Én úgy tudom, huszonegy, de ha rágyújt valaki, onnan újra kezdődik. Igaz, egyre könnyebben megy.

– Nagyon szépen köszönjük – mondták szinte egyszerre.
– Nagyon szívesen.
– Áldjon meg az Isten, hogy ilyen sokat segítettél rajtunk – mondta Karol.

– Ti segítetek magatokon. Én csak mutattam az utat. Ti jártátok végig, és ti mentek most rajta tovább.

Közben hetet ütött az óra.

– Dik hé! Vacsoraidő – mondta kedvesen a professzor asszony. – Megyek, vár a családom.

– Mi is rászoktunk, hogy hétkor vacsorázunk. Sok mindent eltanultunk az elmúlt hetekben.

– Én is sokat tanultam, és sokat gazdagodtam. Többször is eszembe jutott egy mese az elmúlt hetek alatt, így ma kinyomtattam és postára tettem. Szerintem holnapra megkapjátok, de van még annyi idő, hogy gyorsan felolvassam.

„Istennel beszélget egy ember. – Uram, szeretném megtudni, hogy milyen a Paradicsom és milyen a Pokol? Isten odavezeti két ajtóhoz. Kinyitja az egyiket és megengedi az embernek, hogy betekintsen. A szoba közepén egy hatalmas kerek asztal volt és az asztal közepén egy nagy fazék, benne ízletes raguval. Az embernek elkezdett csorogni a nyála. Az emberek, akik az asztal körül ültek, csontsoványak és halálsápadtak voltak. Az összes éhezett. Mindegyiknek egy hosszú nyelű kanál volt a kezében, odakötözve a kezéhez. Mindegyikük elérte a ragus tálát és vett egy kanállal. De mivel a kanál nyele hosszabb volt, mint a karjuk, nem tudták a kanalat a szájukhoz emelni. A szent ember megborzongott nyomorúságukat, szenvedésüket látva. Isten ekkor azt mondta: – Amit most láttál, az a Pokol volt. Majd mindketten a második ajtóhoz léptek. Isten kitérte azt és a látvány, ami a szent elé tárult, ugyanaz volt, mint az előző szobában. Ott volt egy nagy kerek asztal, egy fazék finom raguval, amitől ismét elkezdett folyni a szent ember nyála. Az emberek

az asztal körül ugyanúgy hosszú nyelű kanalat tartottak a kezükben. De ez alkalommal az emberek jól tápláltak, mosolygósak voltak és nevetve beszélgettek egymással. A szent ember ekkor azt mondta Istennek: – Én ezt nem értem! – Ó, pedig ez egyszerű – válaszolja Isten – ez igazából csak „képesség” kérdése, ők megtanulták egymást etetni, míg a falánk és önző emberek csak magukra gondolnak.”⁷

– Az a jó – mondta kedvesen a professzor asszony –, hogy ti is azok közül az emberek közül valók vagytok, akik megtanulták egymást etetni. Ezért vagytok olyan gazdagok.

Ezután elköszöntek egymástól, de a család még sokáig ült vacsora után az asztal körül, hogy minden gyerek elmondhassa, mi okozza neki mostanában a legtöbb örömet. Karolina boldogan figyelte őket, Kálmán meg még boldogabban figyelte Karolinát, az ő saját boldogság professzor asszonyát. Mert ez az asszony oszt úgy kitanulta a tudományt az elmúlt hetek alatt, hogy már csak arról lehetett a házban beszélni, ami mindenkit gazdagított.

Hát így lettek Kolompárek egy szegényből gazdag, és boldogtalanból boldog család.

⁷ <http://www.siklosiplebania.hu/sites/default/files/bekoszonto/11/10/junius1.pdf>

Tiszai nyelvjárás

Ma már egyre kevesebb embert hallunk még falun is ízesen, nyelvjárásiasan beszélni. A nyelvjárás egy-egy területhez kötött nyelvvaltozat, amelyet leginkább mindennapos helyzetekben használnak, családtagokkal, barátokkal való érintkezés során.

A Tiszántúl nagy része, így Békés megye is a Tisza-Körös-vidéki nyelvjárási régióba tartozik. A régiót északról és délről a Tisza-Bodrog torkolatánál húzott képzeletbeli vonallal és a Fehér-Körösrel határolhatjuk, keletről a Tisza képezi a határát, nyugaton pedig egészen a Körösök forrásvidékéig nyúlik, így a nyelvjárási régió egy része ma már Románia területére esik.

A Tisza-Körös-vidéki nyelvjárási régiót három csoportra osztgatjuk, a hajdú-bihari csoportra, a közép-tiszántúli csoportra és a kalotaszegi csoportra.

Használják a zárt *ë* hangot. Ezt a hangot ugyanott képezik, mint az *é-t*, csak röviden ejtik. Az *ó, ő, é* hang gyakran kettőshangzóvá válik: *hóu, szöüke, kéis*. Az *é* hang helyett többnyire *í*-vel találkozunk: *vír, níz, kerítís, merísz*. Az *ő* helyén elsősorban olyan szavakban, ahol a ragozott alakokban *v* is megjelenik, gyakori az *ú*: *kú, szű, lű, bú*; illetve *bür, vísű, hetfü*. Az *ó* helyett *ú-t* kevesebbszer hallgatunk: *fúrú, lú*. Az *ú, ü* nem ritka a köznyelvi *u, ü* helyén sem: *útas, kútat, nyúlak, fűves, cúkor*. Az *ö-zéssel* egyáltalán nem találkozhatunk. A *j-zés* a magyar nyelvterület ezen részén a legerősebb: *gőja, főjik, ajja, forduljon, néhány szóban még a köznyelvi l-lel szemben is j áll: jány, tajiga*.

Udvarias felszólítás egyes szám harmadik személyében iktelen igékben is gyakoriak az ilyen formák: *aggyík, mennyik, üjjík*. A töb-

bes szám harmadik személyben a birtokos személyjel a *-(j)ok, -(j)ék, -(j)ök*: *házok, kertyék, gyűrűjök*. A *-ból, -ből* ragokat *-búl, -bül*-nek ejtik, a *-hoz, -hez, -höz* ragokat *-ho, -hö*-nek: *házsho, széikhö, tüsszhö*. Az *-ékhoz, -éknál* toldalékcsoport az utolsó mássalhangzó nélkül fordul elő: *Sándoréikhö, papéikná*. Jellemzőek a *tarcsa 'tartja', lássa 'látja'* ragos igealakok.

Forrás: Gombkötő Erzsébet (Békés Megyei Levéltár)⁸

Tartalomjegyzék

<i>Köszönetnyilvánítás</i>	5
A szegény cigány	7
A meghallgatott fohász	11
Isten segít	17
A sokat tudó öregasszony	23
Az alku	27
A coaching	31
Az igazi gazdagság	39
Gondolatáradat	43
A tudás	49
Nincsen rózsza tövis nélkül	53
Az elhatározás	59
Kezdetnek ez elég	65
Gyakorolj, gyakorolj	71
Sose adom fel	75
A gazdag cigány	79
<i>Tiszai nyelvjárás</i>	93

⁸ <http://www.bekesmegye.com/bekes-megye-hirek/a-tisza-koros-videki-nyelvjaras-es-az-okanyi-tajszotar>

A Szóvarázs és a www.boldogasszonyok.hu szerzőjétől.

„EGYMÁST SZOLGÁLVA SZABADDÁ VÁLUNK”

A fenti mondat Artúr király lovagjainak legendás, csiszolt márványasztalán volt olvasható. Az asztal kerekége azt jelképezte, hogy a körülötte ülők egyenrangúak. Ahogy mi emberek is azok vagyunk. Sajnos vannak köztünk akik többnek, vagy kevesebbnek hiszik magukat másoknál, és eszükbe sem jut, hogy éppen a hitükkel teremtenek meg helyzeteket, melyekben aztán szenvedésekkel élik napjaikat. Én azokkal értek egyet, akik szerint a világ, úgy ahogy van, jó. Mindennek van célja, és értelme, minden rejt ajándékot, ha hajlandók vagyunk megtalálni benne. Igaz vannak olyan helyzetek, amikben nehezebb megtalálni az áldást. Számomra ilyen a gyermekszegénység. Különösen, ha olyan jólelkű, egymást szerető embereket érint, mint Kolompárék. Azért írtam a „meséskönyvet”, mert abban bízok, hogy segíthet néhány embernek meglátni a saját értékét. Őszintén hiszem, a hozzáállásunk megváltoztatásával, az életünk is változtatható. Remélem olyan sok örömet talál a „meséskönyvben” a kedves olvasó, amennyit nekem, és segítő csapatomnak okozott.

3 000 Ft

SZÓVARÁZS KOLOMPÁRÉKNÁL

Meséskönyv egy szegényként is gazdag családról

BÓFI ANNA